

இப்போது விற்பனையில்...
‘ராணிமுத்து’
காலண்டர் - 2011

**ராணி
முத்து**

ஜனவரி 2011
1
SAT
சனி

2011
RP

வீட்டுக்கு அழகு தரும் முருகன் படம்.
* நாள்தோறும் நல்ல நேரம்.
* நுட்பமாகக் கணிக்கப்பட்ட பஞ்சாங்கக் குறிப்புகள்
அல்லாக் கடைமயிலும் கிடைக்கிறது!

ராணி சின்னடி கேட், சென்னை - 600 007

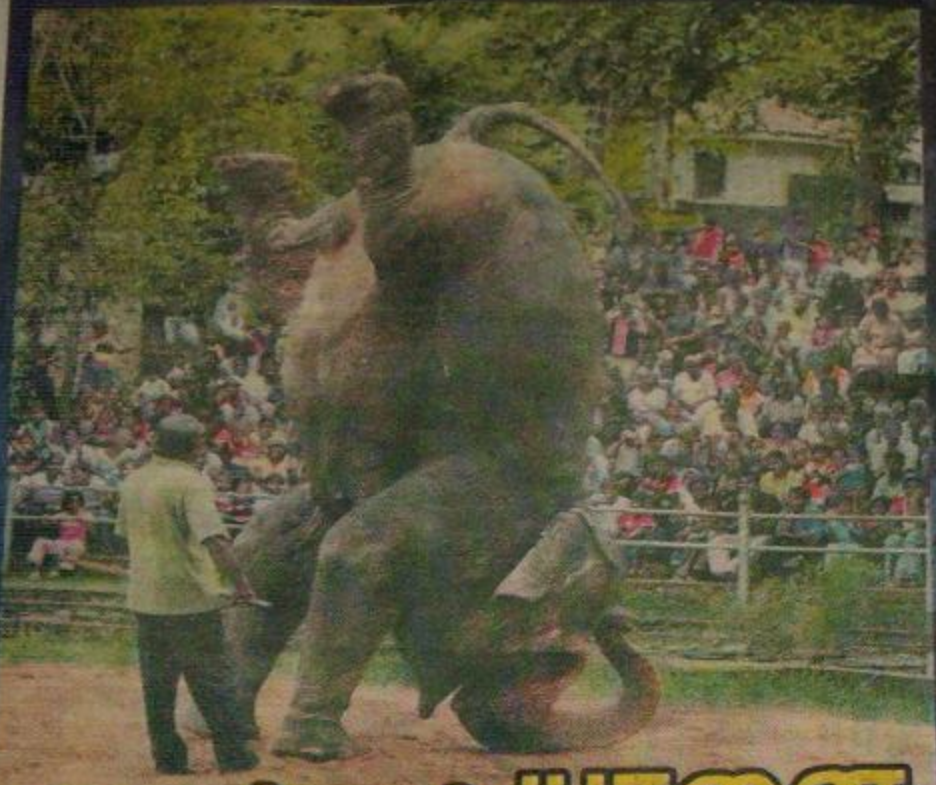
**ராணி
முத்து**

இந்திரா செளந்தர்ராஜன்

சந்திரா
NEW * 08, D
மலக்கு ரெட்
விவரிக்க...
502

ரூ.6

மர்ம மாளிகை

சிசத்தும் யானை

கால்பந்து விளையாடும், மிதிவண்டி ஓட்டும், இருக்கையில் அமரும் யானைகளைப் பார்த்திருப்பீர்கள். இந்த யானை இலங்கை மிருககாட்சி சாலையில் உள்ளது. குட்டிக் கரணமும் போடும். தலைகீழாகவும் நிற்கும்.

- பருத்தி இக்பால், மேல்பாளையம்.

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

இந்திரா செளந்தர்ராஜன்

மர்ம மாளிகை

‘மொத்தமாய் பதினாலாயிரம் சதுர அடியில் உட்பரப்பு. இதுபோக மாடியில் ஒரு பதினாலாயிரம் சதுர அடி. ஆக மொத்தம் இருபத்தி எட்டாயிரம் சதுர அடியில் அமைந்த மாளிகை அது!

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

1950-ல் ஒரு முறை விக்கிரம நாயக்கர், மைசூர் வரை போயிருந்தார். அங்குள்ள லலித மஹாலும், அரண்மனையும் அவரை வெகுவாக பாதித்துவிட்டன.

அதன் எதிரொலியாகத்தான் விக்கிரம நாயக்கபுரத்தில் அவர் இருபத்தி எட்டாயிரம் சதுர அடியில் இந்த மாளிகையை எழுப்பினார்.

தரையெல்லாம் சலவைக்கற்கள். ராஜஸ்தானுக்கே லாரிகளை அனுப்பி, நேராகச் சென்று வாங்கி வந்தார். மாளிகைக்குள் உள்ள மரங்களுக்காகவே ஒரு கப்பல் நிறைய மரத்துண்டுகள் தூத்துக்குடி துறைமுகத்திற்கு வந்தன. இப்படி பார்த்துப் பார்த்து கட்டிய மாளிகை அது. இருந்தும், கிரகப்பிரவேசத்தின்போது ஒரு விபரீதம் போல நாயக்கரின் பட்டு வேட்டியில் தீ பிடித்தது!

தென்னந்தோப்பில் தென்றல் கண்ணாமூச்சி விளையாடிக்கொண்டிருந்தது. அருகிலேயே ஆவென்று அரக்கனின் வாய் போல வட்டக்கேணி. அதில் தளும்பத் தளும்பத் தண்ணீர். அதன் ஒரு ஓரமாய் 'பம்ப் செட்'டை உள்ளடக்கிய அறை. அதன் முகப்பில் கயிற்றுக் கட்டில் ஒன்று கிடந்தது. பக்கமாய் ஒரு பிளாஸ்டிக் மோடோ.

மோடோ மேல் விஸ்கி பாட்டிலும், அவித்த முட்டையும் தயாராக இருந்தன. கூடவே பொன்மேனியும் தயாராக இருந்தாள்!

அவ்வப்போது நிமிர்ந்து- அந்த அறைக்கு வருபவர்களை அழைத்து வரும் ஒற்றையடிப் பாதையை பார்த்தபடி இருந்தாள்.

பரந்தாம நாயக்கர் வருவதாக சொல்லியிருந்தார்.

இந்தத் தோப்பே அவருடையதுதான்!

மொத்தமாய் மூவாயிரத்து தொண்ணூறு தென்னைகள். முப்பது ஏக்கரில் அவை ராணுவ வீரர்கள் அணிவகுத்து நிற்கிற மாதிரி வரிசையாக தலையில் தென்னங் குலைகளோடு நின்றன.

சில கிடுகுகள் மேல் வரிசையாய் கிளிகள் வந்து அமர்ந்திருக்க- பார்க்க பரமம்மியமாக இருந்தது.

தோப்பு முகப்பில் ஒரு பெரிய இரும்பு வேலிக்கதவு. வேல்கம்புகளை தொகுத்துக் கட்டியது போல் அது இருந்தது. அந்த வேலிக் கதவை ஒட்டி ஒரு சிறிய குடிசை. குடிசையில் அடுப்பை ஊதியபடி சோறு பொங்கவிட்டுக் கொண்டிருந்தான் சொர்ணம் - அந்தத் தோப்புக் காவலாளியான கருப்பையாவின் மனைவி. தோப்பில் ஏதாவது மரத்தடியில்தான் இருப்பான் கருப்பையா.

மரத்தில் கோர்த்துவிட்ட சடைகளைப் பிடுங்குவது, காய்ந்த கிடுகுகளை வெட்டி ஓரம் கட்டுவது, கீழே விழுந்திருக்கும் குறும்பைத் தேங்காய்களைப் பொறுக்கி ஒரு ஓரமாய் குவித்து வைப்பது என்று அவனுக்கு வேலை சரியாக இருக்கும்.

அவ்வளவு பெரிய தென்னந்தோப்பு அது.

பரந்தாம நாயக்கருக்குச் சொந்தம். அப்படி ஒன்றும் அவராக சம்பாதித்துவிடவில்லை. எல்லாம் முப்பாட்டன் காலத்து சொத்து.

அதை விற்றுக் கரியாக்கிவிடாமல் அவர் காபந்து செய்துகொண்டிருப்பதே பெரிய விஷயம் என்றுதான் கூற வேண்டும்.

அதோ அவரே வந்துவிட்டாரே...

மெல்லிய திணறலுடன் அவரது புதிய கார், தோப்பு முகப்பில் அந்த வேல்கம்பு கிராதிக்கதவு முன்னால் தேங்கி நின்றது.

அவரும் எட்டு முழ நூல் வேட்டிச் சரசரப்போடு இறங்கினார்.

சந்தன நிறத்தில் முழுக்கை சட்டை. ஆனால், முழங்கை வரை அதை மடித்து விட்டிருந்தார்.

மார்பில் இரண்டு பட்டன்களை திறந்து போட்டிருந்தார். கழுத்தில் ஒன்பது பவுனில் தங்கச்சங்கிலி தவழ்ந்தபடி இருந்தது. மார்பில் புகபுக முடிக்கூட்டம்.

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

புதர் போல் முடி இருந்தால் பெண்களுக்கு மிகவும் பிடிக்குமா?

அதனால்தான் பொன்மேனியும் அவருக்காக வந்து காத்துக் கிடக்கிறாளோ?

காரைவிட்டு இறங்கி நடக்க ஆரம்பித்திருந்த நாயக்கரைப் பார்த்துவிட்டு குடிசைக்குள் இருந்து ஓடி வெளியே வந்தாள் சொர்ணம்.

கையில் அகப்பைக் கரண்டி இருந்தது. அதை அக்குளில் செருகியபடி "கும்புடுறேங்க" என்றாள்.

நாயக்கர் முகத்தில் பதிலுக்கு ஒரு தெற்றுப் புன்னகை.

நடை என்னவோ கிணற்றை நோக்கித்தான் இருந்தது.

குறிப்பாக கிணற்றருகே 'பம்புசெட்' அறையை நோக்கித்தான்.

அறை முகப்பில் கட்டிலையொட்டி பொன்மேனியும் தெரிந்தாள். அவள் கண்ணில்பட்ட நொடி, உடம்பில் நரம்பில் ஏதோ ஒரு இடத்தில் வெடிமருந்து திரிக்கு நெருப்பு வைத்த மாதிரி ஒரு தீ கவாலை பற்றி எரிய ஆரம்பித்தது.

பொன்மேனியும் பெயருக்கு ஏற்ற மாதிரி பொன்னை அரைத்துப் பூசிக்கொண்டது போலத்தான் இருந்தாள்.

ஐந்தரை அடி உயரம்.

மூன்றரை அடி உயரத்திற்கு கூந்தல்.

தோளும், மார்பும் மஞ்சக்கடம்பு மரத்தில் செதுக்கியது போல் இருந்தன.

வயிற்றுப் பாகத்தில் பிரம்மன் பால்கோவாவை கிளறிக்கொண்டிருந்தான்.

கண்களில் ஒரு முத்து தெரிய- அதை அவள் அடிக்கடி சிமிட்டும்போது- ஒரு சிமிட்டலுக்கு ஒரு ஆண் அப்படியே வேரோடு விழுவான் போலத் தோன்றியது.

அதனால்தான் பரந்தாம நாயக்கரும் விழுந்துவிட்டாரோ?

அருகே நெருங்கிவிட்ட அவரைப் பார்த்து அவள்

குருவான தம்பதி

காந்தியின் மனைவி கஸ்தூரிபாய்க்கு திருமணமாகும் வரை ஏழுத-படிக்கத் தெரியாது. காந்தியன் அவருக்கு கல்வி போதித்தார். இதனால், தன் மனைவிக்கு ஆசிரியரானார்.

தேச விடுதலைக்காக கணவரின் அத்தனை நடவடிக்கைகளிலும் உறுதுணையாக இருந்த தன் நம்பிக்கை - தெரியும் மிக்க பெண் என்று இவரை வர்ணித்தனர்.

"சத்தியாகிரகம் என்பதன் உண்மையான அர்த்தத்தை கஸ்தூரிபாயிடம் இருந்துதான் கற்றேன்" என்று காந்தி பல முறை கூறியுள்ளார். இந்த வகையில் கஸ்தூரிபாய், தன் கணவருக்கு குருவானார்.

கஸ்தூரிபாய்

போன்சாய்

பெரிய மரங்களை அதன் இயற்கை குணம் மாறாமல் சிறிதாக வளர்க்கும் முறை 'போன்சாய்'. முதலாவதாக சீனாவில் தோன்றிய இந்த வேளாண் நுட்பம், உலக அளவில் வேகமாக வளர்ந்து வருகிறது.

சீன மொழியில் 'போன்' என்றால் தட்டு, 'சாய்' என்றால் வளர்த்தல். அதாவது, தட்டு அல்லது சிறிய பாளையில் மரம் வளர்த்தல் என்பதே இதன் முழு அர்த்தம்.

மரண ஒற்றுமை

1954-ல் லண்டனில் இருந்து வெளிவந்த பத்திரிகை ஒன்று, உலகின் தலைசிறந்த அழகிகள் பட்டியலை வெளியிட்டது.

இதில் இந்தியாவில் இருந்து ஜெய்ப்பூர் மகாராணி காயத்ரிதேவி, இந்தி நடிகை லீலா ஆகிய இருவர் இடம்பெற்றிருந்தனர்.

குடும்ப வாழ்க்கை சிறப்பாக அமையாத லீலா, நோயால் அவதியுற்று 2009 ஜூலை 28-ந் தேதி மரணத்தைத் தழுவினார். மறுநாளே (29-ந்தேதி) காயத்ரிதேவியும் நோய் தாக்கி இறந்தார்.

தகவல் களம்

- ★ தாய்மொழியான ஆங்கிலத்தில் எழுதவோ, பேசவோ தெரியாத இங்கிலாந்து மன்னர் முதலாம் ஜார்ஜ்.
- ★ உலகில் 15 நிமிடமே ஆட்சி புரிந்த மன்னர் பத்தொன்பதாம் லூயி.
- ★ இந்தியாவில் ராக்கெட் முதலில் போர்க்களத்தில் பயன்படுத்தியவர் திப்புசுல்தான்.
- ★ உலகில் முதலில் பெண் நீதிபதி நியமிக்கப்பட்டது துருக்கியில்!
- ★ திரைப்படத் தணிக்கைக் குழு இல்லாத நாடு பிரான்ஸ்.
- ★ முதன் முதலில் உயில் எழுதியவர் சிசிலி அரசர் ரோஜர்.

- கலவை பா. வரதன்.

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

சிரித்தாள்.

அவரும் அதை ரசித்தபடியே கட்டிலில் அமர்ந்தார்.

வெள்ளையும், கறுப்புமாய் வளர்ந்திருந்த கடாமீசையை ஒரு நீவு நீவிக்கொண்டார்.

அந்த நீவலில் அநியாயத்திற்கு ஒரு பவுசுத் திமிர் தெரிந்தது.

“என்ன அப்படி பாக்குறிக?”- அவள் வாயைத் திறந்தாள்.

“கிழங்காட்டம் இருந்தா பாக்காம என்ன பண்ண?”

அவரும் பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தார். அவள் உடனே வெட்கத்தோடு முந்தானையை இழுத்து விட்டுக்கொண்டாள்.

“அடேங்கப்பா... உனக்குக்கூட வெட்கமா?”

அவர் கேட்ட விதத்தில் சரியான கேலி. ஆனால், அவளோ அந்தக் கேலியை ஒரு அம்பாக நினைத்துக்கொண்டாள். அது தன்னை வந்து நறுக்கென்று தைத்துவிட்டது போல் உணர்ந்தாள். விருட்டென்று எழுந்தாள். சேலையையும் சரி செய்துகொண்டாள். விறுவிறுவென்று வெளியேறத் தொடங்கினாள்.

பரந்தாம நாயக்கருக்கு கொஞ்சம் செவ்வெறும்பு கடித்த மாதிரிதான் இருந்தது.

“ஏபுள்ள... இப்ப நான் என்ன சொல்லிட்டேன்னு இழுத்து மூடிக்கிட்டு கிளம்பிட்டே...?”

நின்ற நிலையில் கத்தினார். பல அடி தூரம் வரை சென்றுவிட்டவள் நின்றாள். உடனே... மெல்ல திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“அடேங்கப்பா... இது என்ன போசு, நான் என்ன பெரிசா சொல்லக் கூடாததைச் சொல்லிப் போட்டேன்னு இப்படி கிளம்பிப்புட்டே...?”

மீண்டும் நாயக்கரிடம் கேள்வி.

அவள் மெல்லத் திரும்பி வந்தாள்.

கண்களில் கண்ணீர் திரண்டிருந்தது.

அதைப் பார்க்க- அவள் இதயத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் வலி.

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

பரந்தாம நாயக்கருக்கும் புரிந்தது.

“அடங் கொப்புரானே...” என்னா புள்ள இது... எதுக்கு அழுவறே?”- அவரிடமும் பதற்றம்.

அவள் கண்களில் திரண்டிருந்த கண்ணீர் மார்பில் சொட்டத் தொடங்கியது.

அவளும் மெல்ல வாயைத் திறந்தாள்.

“நாயக்கரே... என்னைத் தெரியலியா உங்களுக்கு?” என்று விசம்பும் குரலில் மெலிதாகக் கேட்டாள்.

“தெரியலியே...”

“அவர் பதில் மேலும் அவனை அழுகைக்கு உள்ளாக்கியது.

“அட எதுக்கு இப்படி முணுக்கு முணுக்குன்னு அழுவறே? நான் என்ன சொல்லிபட்டேன். தெரியலைன்னுதானே சொன்னேன்.”

“காசக்காரனார் மல்லிகைத் தோட்டமாச்சும் ஞாபகத்துல இருக்கா?”- அவள் விசம்பலோடு தொடர்ந்து கேட்கவும், அவரது நெற்றியில் சுருக்கம் விழுந்தது. அவர் யோசிக்கிறார் என்பதும் தெரிந்தது. சில நொடிகளுக்குப் பின் வாயைத் திறந்தார்.

“சேலம் காசக்காரனார் மல்லிகைத் தோட்டத்தையா சொல்றே?”

அவள் தலை ஆடியது. ஆமோதித்தது.

“அதுக்கென்ன?”- மீண்டும் அவர்தான் இப்படிக் கேட்டது.

“அதுக்கென்ன...? அங்கே ஒருத்தி உங்களுக்காகவே தினம் தினம் தோட்டத்துக்கு வந்தாளே... அவளையாச்சும் ஞாபகம் இருக்குதா?”

“அட ஆமாம்... பதினாறு, பதினேழு வருஷத்துக்கு முந்தின சம்பவம்ல. அது... அது நீயா?”

“அப்பா... இப்பவாச்சும் வழிக்கு வந்திங்களே...”

“சத்தியமா சொல்றேன், ஞாபகமில்ல புள்ள... ஆமா, நீ எப்படி இப்படி எல்லாருக்கும் பொதுவாகிப் போனே?”

“நான் பொது இல்ல...”- சொல்லும்போதே அவளிடம் மீண்டும் கண்ணீர்.

“என்ன புள்ள சொல்றே?”

“இந்தப் பொன்மேனி பொது இல்ல நாயக்கரே... நான் செல்லமுத்துக் கவுண்டரோட சம்சாரம்!”

“என்னாது... நீ இன்னொருத்தன் பொஞ்சாதியா?”- அவரிடம் ஏராளமான அதிர்வு.

“ஆமாம்... என் புருஷனும் ஒண்ணும் லேகவாசான ஆள் இல்ல. அவரும் உங்களப் போல நிலம் நீச்சு, காரு, பங்களான்னு வெச்சுருந்தவருதான்...”

“அடக் கெரகமே... அப்புறம் ஏன் என் தோப்புல என் கூட படுக்க வந்தே...?”

“எல்லாம் தலையெழுத்து நாயக்கரே... தலையெழுத்து...”- அவளிடம் மீண்டும் கண்ணீர் கொப்பளிக்க ஆரம்பித்தது.

“அதான் ‘உனக்கும் வெக்கமா’ன்னு நான் கேட்டது குத்திருச்சா?”

“அது மட்டுமில்ல... என்னிய அடையாளம் கூடத் தெரியாத அளவுக்குல்ல மாறிட்டீங்க?”

“அது சரி... தினம் ஒருத்தி இங்க வர்றா, நானும் தெம்பு இருக்கற வரை அனுபவிப்போமேன்னு இந்திரலோகத்து இந்திரனா என்னை நினைச்சுக்கிட்டு சல்லாபிக்கிறேன். இதுல உன் முகம் எப்படி ஞாபகம் இருக்கும்?”

“சரி, இப்ப ஞாபகம் இருக்குதுல்ல...?”

“அதான் யாருன்னு தெரிஞ்சு போச்சே! ஆமா... உன் புருஷன் இருக்க என்னாண்ட வந்துருக்கியே... இடிக்குதே...”- நாயக்கர் ‘பாய்ன்ட்’டைத் தொட்டார்.

“எல்லாம் என் தலையெழுத்து...” அவளும் நொந்துகொண்டாள்.

“அப்படின்னா...?”

“அவரு கைலாசம் போய் மூனு மாசத்துக்கு மேல ஆயிடுச்சு.”

“ஓ... போயிட்டாராக்கும். சரி கழுத... விட்டுத் தள்ளு. பொழைக்க எம்புட்டோ வழி முறைங்க இருக்குதே... இந்தத் தொழிலுக்கா நீ வரணும்?”

“நான் இந்தத் தொழிலுக்கு வந்துட்டதா உங்களுக்கு யார் சொன்னா?”

“பொறுவு...?”

“உங்க நிழல்லயே இனி காலம் பூரா இருந்துடலாம்னுதான் இங்கே வந்துட்டேன்...”

“என்ன சொல்றே...?” - நாயக்கரிடம் அதிகபட்ச அதிர்ச்சி பரவியது.

“நிரந்தரமா உங்களாண்டையே தங்கிடுறேனே...?”

குழைந்தாள் பொன்மேனி.

“அடி ஆத்தி... ‘பர்மனன்டா’வா?”

“ஆமா...”

“அது சரி... உன் புருஷனுக்கும் காடு, கழனி, நிலம் நீச்சன்னு இருக்கறதா சொன்னியே... அதெல்லாம் என்னாச்சு?”

-நாயக்கர் அந்தக் கேள்வி கேட்ட மறுநொடி மீண்டும் அவள் கண்களில் ஒரு கண்ணீர்ப் பிரவாகம்.

“என்ன புள்ள... திரும்ப எதுக்கு அழுவறே?”

“அந்த கதையைக் கேட்டா உங்க நெஞ்சம் நஞ்சு போகும். ஈரக்குலையே ஆடிப் போயிடும்” - பொன்மேனி பீடிகை போட்டாள்.

உல்லாசமாக இருக்க வேண்டிய வேளையில் பரந்தாம நாயக்கரும் அவள் போட்ட பீடிகையில் அப்படியே அடங்கியவராக அவள் வாயையே பார்க்க ஆரம்பித்தார்.

அவள் ‘நாயக்கர் பங்களா...’ என்று ஆரம்பித்தாள்!

‘அந்த வட்டாரத்திலேயே விக்கிரம நாயக்கரின் மாளிகைதான் மகா பெரியது. ஜில்லாவிற்கு வரும் எந்த ஒரு பெரிய மனிதரும் அவர் மாளிகைக்கு வராமல் போனதில்லை.

வந்து வாயைப் பிளந்துகொண்டு நிற்காமலும் இருந்ததில்லை.

“நாயக்கரே! நீர் தானய்யா இந்த ஜில்லாவுக்கே ராசா” என்று புகழாதவர்களை விரல்விட்டு எண்ணிவிடலாம்.

அவர்களில் ஒருவர்தான் மேட்டாங்கரை ஜம்புலிங்கம். இவருக்கு தன் கொடியே உயரமாகப் புறக்க வேண்டும் என்பது விருப்பம்.

விக்கிரம நாயக்கர் மாளிகை கட்டும் முன்வரை ஜம்புலிங்கம் பெயர்தான் அந்த வட்டாரத்தில் எதற்கும் அடிபடும். ஆனால், அந்த மாளிகை உருவான பிறகு ஜம்புலிங்கம் பெயர் தானாகப் பின்னே போய்விட்டது.

தமிழ் நாட்டின் பிரபல நடிகர் ஒருவர் கூட நாயக்கர் மாளிகை பற்றி அறிந்து அங்கே வந்து தங்கி ஒரு வாரம் வரை ஓய்வெடுத்தார். அந்த நடிகர்தான் அடுத்த முதல்வர் என்று ஊரே பேசிக்கிட்டிருக்கும் தருணத்தில் அவர் முதல்வரானால் நாயக்கருக்கும் நிச்சயமாக ஒரு எம்.எல்.ஏ. சீட்டோ, எம்பி. சீட்டோ உறுதி என்று பேசிக்கொண்டார்கள்.

அக்கடாவென்று இருந்த நாயக்கர் இப்படி மாளிகை கட்டி அதன் புகழாலேயே எம்.பி., எம்.எல்.ஏ.யாகவும் ஆகிவிட்டால் அப்புறம் தன் நிலை மண்ணைவிட கேவலமாகிவிடும் என்று தோன்றியது ஜம்புலிங்கத்துக்கு.

அடுத்த நொடி அவர் போய்ப் பார்த்தது அல்லிக்கரை செங்கமலத்தைத்தான்!

அல்லிக்கரை செங்கமலம் அள்ளி முடியாத மனிதர்களே அந்த வட்டாரத்தில் இல்லை!

லாரிகள் நின்றிருந்தன.

ஒவ்வொன்றிலும் பத்தாயிரத்து எட்டு காய்கள் என்று எண்ணி 'லோடு' செய்ததில் மொத்தமாய் பத்து லாரிகள்!

லட்சத்துக்கும் மேல் அதில் காய்கள்.

ஒரு காய்க்கு சந்தை மதிப்பு மூன்று ரூபாய்! காய் ஒவ்வொன்றும் நல்ல காராம் பசுவின் மடியைப் போல் அத்தனை பெரிது!

சில்லரை விலைக்குப் போகும்போது மூன்று ரூபாய் காய், ஐந்து ரூபாயில் போய் நின்றுவிடும்.

மொத்தமாய் லட்சம் காய்க்கும் மூன்று லட்ச ரூபாய்!

அவ்வளவையும் ஐநூறு ரூபாய் நோட்டில் அடக்கி- அதையும் ஒரு தோல் பையில் மடக்கி- செல்லமுத்து கவுண்டரிடம் தருவதற்காக வந்தார் மொத்த வியாபாரி தங்கமணி.

"என்னலே... எல்லாம் சரியா இருக்குதா?"

"எண்ணிப் பார்த்துக்குங்க..."

அதெல்லாம் எதுக்குய்யா... இன்னிக்கு, நேத்தா நீ விலைக்கு வாங்கறே?"

"அப்ப சரியா இருக்குதான்னு நீங்க கேக்கலாமா?"

"நான் கேட்டது உன் ரூபாயை இல்ல. என் தேங்காயை..."

"என்னை நீங்க நம்புற மாதிரி உங்களை நான் நம்புறேன் கவுண்டரே."

"நல்லது... நாம அந்தச் சாமியை நம்புவோம்" - கவுண்டர் கலகலப்பாக சொல்லிக் கையை அசைக்கவும்... லாரிகள் சீறிக்கொண்டு புறப்பட்டன.

கவுண்டரின் கையிலும் கொத்தாக மூன்று லட்ச ரூபாய்.

சுற்று வட்டாரத்தில் எல்லாத் தென்னையும் பூச்சி விழுந்து விளைச்சல் இல்லாத நிலையில் இருக்க, கவுண்டர் மட்டும் எப்படியோ தப்பித்துவிட்டார்.

கேட்டால், 'எல்லாம் அணைக்கரைப்பட்டி ஆஞ்சனேயன் கருணை' என்பார்.

தொட்டதற்கெல்லாம் 'ஆஞ்சனேயா' என்று அவனைக்

கூப்பிடும் அளவுக்கு ஆழமான பக்தி உடையவர்.

மூன்று லட்சம் ரூபாயோடு புறப்படத் தயாரானார். இதரில் பொன்னுசாமிப் பிள்ளை வந்தபடி இருந்தார். கவுண்டரின் பால்ய சிநேகிதர்!

"வாவே பொன்னு... இப்பத்தான் வர வழி தெரிஞ்சிச்சா உனக்கு..."

"அட நீ ஒண்ணு செல்லமுத்து... ஒரு பத்து நாளாவே வேலை பெண்டு கழண்டு போச்சு..."

"எலேய் எவண்டா அவன்... மரத்துல ஏறி நாலு இளநீர் வெட்டுங்கடா..." - வேலைக்காரர்களுக்கு உத்தரவு போட்டுவிட்டு இருவருமாய் சென்று ஒரு வேப்பமரத்தடியில் போடப்பட்டிருந்த பிரம்பு நாற்காலிகளில் அமர்ந்தனர்.

"அப்புறம்..."

"ஒரு முக்கிய விசயமத்தான் உன்னிய பாக்க வந்தேன்."

"என்ன... உன் பொன்னுக்கு மாப்ளை பாத்துட்டியாக்கும்?"

"இல்லப்பா.. இது வேற சமாச்சாரம்!"

"விவரமா சொல்லு..."

"விக்கிரம நாயக்கபுரம் பத்தி கேள்விப்பட்டிருக்கியா?" - பொன்னுசாமிப் பிள்ளை கேட்ட நொடி- செல்லமுத்துக் கவுண்டர் நெற்றியில் சுருக்கம் விழுந்தது.

இடையே வேலைக்காரனின் இளநீர்க் கைகளும் நீண்டன. அதை வாங்கிவாயோரமாய் ஒருகவிழ்ப்பு கவிழ்த்து- ஒரு மொடக்கு இளநீரைப் பருகிவிட்டு, மீசையை நீவி விட்டுக்கொண்டே,

"அந்தப் பேய் பங்களா விக்கிரம நாயக்கபுரம்தானே?" என்றார் நிதானமாய்.

"அப்ப விக்கிரம நாயக்கபுரம் பத்தி உனக்கும் தெரியுமனு சொல்லு..."

"அதுக்கென்ன பொன்னு..."

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

“போலி டாக்டர்னு தெரிந்தும் அந்த ஆஸ்பத்திரிக்கு ஏன்டா போனாய்?”
 “டாக்டர் போலியா இருக்கலாம். நர்ஸ் ‘ஜாலி’யா இருப்பாங்களே.”
 - சா.சொ, ரோஸ்மியாபுரம்.

“என்னங்க! வீட்டுக்கு வந்ததும் ஒரே தூக்கமா வருதுன்னு சொல்றிங்க?”
 “இன்னிக்கு ஆபீஸ்ல சரியா தூங்கலை!”
 - போனூர் சி.ரகுபதி.

“என்னங்க... நான் சமையல் வகுப்புக்குப் போயிட்டு வரேன். அதுக்குள்ள நீங்க சமையலை முடிச்சிடுங்க!”
 - லெ.நா.சிவகுமார், சென்னை.

“இல்ல... இந்தப் பேய்- பிசாசுங்களைப் பத்தியெல்லாம் நீ என்ன நினைக்கறே?”

“என்ன திடீர்னு அந்த ஊரைப் பத்தி பேசிப்புட்டு சட்டுன்னு பேய்- பிசாசுங்களுக்கு தாவிட்டே...?”

“என் கேள்விக்கு பதில் சொல்லு. பேய்- பிசாசுங்க பத்தி என்ன நினைக்கறே நீ?”

“இப்படி திடீர்னு பேய்- பிசாசு பத்தி கேட்டா நான் என்னத்தடா சொல்ல...?”

அது என்ன பழகிப் பார்த்து பதில் சொல்ற சமாச்சராமா?”

“அது சரி... உனக்கு அந்த மட்டுல ஒரு அபிப்ராயம் இருக்கும்ல...?”

“அபிப்ராயம்னா...?”

“யப்பா... எதுக்கு இப்படி வளைச்சு வளைச்சு பேசிக்கிட்டு! பேயும், பிசாசும் இருக்கறதா நீ நம்புறியா?”

“நீ கேக்கறத பார்த்தா விக்கிரம் நாயக்கபுரத்துல அந்தப் பேய் மாளிகையை வாங்கப் போறியா என்ன?”

- செல்லமுத்துக் கவுண்டர் நேராக விஷயத்தைத் தொட்டார்.

பொன்னுசாமிப் பிள்ளையும் ஆச்சரியமாகி ஒரு ஆழப் பார்வை பார்த்தார்.

“என்னா... கேக்கறேன்ல! அந்தப் பங்களாவை வாங்கப் போறியா... என்ன?”

“ஆமாம் செல்லமுத்து... இன்னிக்கெல்லாம் பத்து கோடி ரூபாய் மதிப்பாம் அதுக்கு. ஆனா, வெறும் பத்து லட்சத்துக்கு வருதுப்பா.”

“அதான் பேயும், பிசாசும் அந்த மாளிகையை கூத்தடிக்குதுங்கறாங்கல்ல. அதை வாங்கி அதுகளோட குடும்பம் நடத்தப் போறியா நீ?”

“அதுக்குத்தான் உன்கிட்ட கேட்டேன்- பேய், பிசாசு மேல உனக்கு நம்பிக்கை இருக்குதானு...”

“இல்லேன்னா நீயும் அதை நம்பிடுவியா?”

“எனக்கு நீ சொன்னா போதும்... துணிஞ்சு இறங்கிடுவேன்.”

“அது சரி... இப்ப அந்த மாளிகை யார்கிட்ட இருக்கு?”

“விக்கிரம நாயக்கர் மகன்கிட்ட இருக்குதுப்பா. பாவம்... அது சோத்துக்கே கஷ்டப்படுது.”

“அடக் கொடுமையே... நாயக்கர் குடும்பத்துக்கு அப்படியொரு நிலையா?”

“சும்மாவா சொன்னாங்க பெரியவங்க. நல்லா வாழ்ந்தவங்க கெட்டா ஓட்டுச்சில்லுக்குக் கூட ஆகமாட்டாங்கன்னு...”

“சே... எப்படி ஒரு பேரும், புகழுமா இருந்தவர் இந்த விக்கிரம நாயக்கர்! எப்ப அந்த பங்களாவைக் கட்டுனாரோ... அப்பவே அவரைக் கெட்ட நேரம் பிடிச்சு ஆட்ட ஆரம்பிச்சிடிச்சே...”

“அதை விடு... தைரியமா அந்த மாளிகையை வாங்கலாம்கிறியா?”

“என் வரைல நான் எந்தப் பேயையும், பிசாசையும் பார்த்ததில்லை. எல்லாம் உடான்கதான்கறது என் அபிப்பிராயம். அப்புறம் உன் இஷ்டம்.”

“இப்படி இரண்டும் கெட்டானா சொல்லாதேப்பா. தைரியமா சொல்லு.”

“சரி... தைரியமா சொல்றேன். போ... அந்த மாளிகையை வாங்கு.”

“நெசமாத்தான் சொல்றியா...?”

“எலேய்... ஏண்டா இப்படி என் உசுரை வாங்கறே?”

“நல்ல தெளிவா சொல்லுப்பா.”

“தெளிவா என்ன... புடலங்கா... நான் என்ன புரியாத பாஷையிலயா சொல்றேன். தாராளமா வாங்கு... வாங்கு... வாங்கு... போதுமா?”

“அப்ப ஒரு அஞ்சு லட்சம் வெட்டு...”

“அஞ்சு லட்சமா... எதுக்கு?”

“ஆமா... அந்த மாளிகையில் நீயும் எனக்கு சரிசமமான பார்ட்னர்.”

“அடப் பாவி... இதுக்குத்தான் எனக்கு பேய்-பிசாசு நம்பிக்கை உண்டான்னு கேட்டியா?”

“ஆமாம் செல்லமுத்து. நல்லதோ கெட்டதா... ரெண்டு பேரும் சேர்ந்தே அந்த மாளிகையை வாங்குவோம். ஊரும் உலகமும் சும்மா கொடுத்தாக்கூட வேணாமன்னு சொல்ற அந்த மாளிகையை நாம வாங்கி கொஞ்ச நாள் வெச்சுருந்து வாழ்ந்து காட்டி, பொறவு அதை பல கோடிக்கு விப்போம். என்ன சொல்றே?”

“நீ பெரிய கில்லாடிடா பொன்னுசாமி...”

“பாராட்டுறது இருக்கட்டும். பணம்?”

“ஆமாம்... அஞ்சா, பத்தா! சட்டுன்னு பாக்கெட்ல கையை விட்டு எடுத்துத் தர...”

“தேங்கா லாரி போறதைப் பார்த்துட்டுதான் வரேன். பத்து லாரி தேங்கா... எப்படியும் மூணு லட்சம் தேத்தி இருப்பே. கூட ஒரு இரண்டு லட்சத்தைப் போட்டு வெட்டு. மிச்சத்தை நான் பார்த்துக்கிறேன்...”

“சும்மா இருந்த என்னை வம்புல மாட்றே பார்த்தியா?”

“அப்ப தொடை நடுங்குதுன்னு சொல்லு. உன் தைரியம்லாம் சும்மா மேலுக்குத்தான்.”

“உடனே இப்படி பேசாதே... நானே அந்தப் பங்களாவை நாம வாங்குனா என்னான்னு பல தடவை யோசிச்சது உண்டு. இப்ப நீ துணைக்கு வேற வரேங்கறே. ரெண்டுல ஒண்ணு பார்த்துட வேண்டியதுதான். இந்தா... இதுல மூணு லட்சம் இருக்கு. மிச்சத்தை நான் கணக்குப் பிள்ளைகிட்ட கொடுத்துவிடுறேன்.”

“அப்படிப் போடு அருவானை... இப்பத்தான் நீ என் கிநேகிதன். நாம மீசை வெச்சிருக்கறதுக்கும் இனிமேதான் அர்த்தமே வரப்போகுது பாரு”- பொன்னுசாமிப் பிள்ளை சீன நாட்டு வானத்து மத்தாப்பு போல ஏகத்துக்கும் குவியாகி

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

ஒளிவிட்டார்.

- ஆனால், அடுத்து நடக்கப் போகிற அந்த ஆபத்து தெரியாமல்!

3

விக்கிரம நாயக்கர் அவரது பிறந்தநாளை தானம், தருமம் என்று விசேஷமாகக் கொண்டாடுவது வழக்கம். விக்கிரம நாயக்கர் பட்டியே அல்லோல கல்லோலப்படும். ஊர்க்காரர்கள் ஒருவர் பாக்கி இல்லாமல் வயசு வித்தியாசமோ, அந்தஸ்து பேதமோ பார்க்காமல் அன்று நாயக்கர் மாளிகைக்கு வந்துவிடுவார்கள்.

விருந்தும், கேளிக்கையும் தூள் கிளப்பும். அக்கம் பக்கத்து கிராமங்களில் இருந்தும் கூட விஷயம் கேள்விப்பட்டு எல்லோரும் வருவார்கள்.

சரியாக அந்த நாளை தனது இலக்காகத் தேர்ந்தெடுத்தார்- அவரை தனது மிகப் பெரிய எதிரியாகக் கருதிவிட்ட ஐம்புலிங்கம்.

அந்த நாளைய விலை உயர்ந்த காரில்- பெரிய ஆளையர மாலையோடும், கூடவே அல்லிக்கரை செங்கமலத்தோடும் அவர் போய் நிற்கவும்- விக்கிரம நாயக்கர் அப்படியே வாயைப் பிளந்துவிட்டார்.

செங்கமலம் பற்றி நாயக்கர் கேள்விப்பட்டிருக்கிறார். ஆனால், நேரில் பார்த்ததில்லை. அவளோ ஒரு கலாப மயில் போல நேரிலேயே வந்ததால் அவருக்கு எப்படி இருக்கும்? அவரது நாற்பது வயது நாடி நரம்புகளில் ஒரு பரபரப்பு ரெயில் கணக்காக ஒரு ஓட்டம் ஓடியது.

அவளும் மாராப்பை சற்று விலக்கி- ஒரு மென்மையான மையலை அவருக்குக் காட்டி- காதோரமாக- 'ஆம்பளைன்னா நீங்கதான்...' என்றபோது அவருக்குப் புரிந்துவிட்டது.

அவருக்கு மட்டுமா?

அவருடைய அருமை மனைவி பங்கஜ மீனாட்சிக்கும்தான்!

விக்கிரம நாயக்கபுரத்துக்குள் பொன்னுசாமியின்

கார், புழுதி பறக்க நுழைந்தபோது காலை வெயில் பட்டையைக் கிளப்பிக்கொண்டிருந்தது.

மண் சாலைதான்!

அதுவும் அகண்ட கண்மாயான வீரபத்திரன் கண்மாய்கரை ஓரமாக அமைந்திருந்தது.

கண்மாயில் அவ்வளவாக தண்ணீர் இல்லை. ஒரு சதுர கிலோ மீட்டர் பரப்பளவுக்கு சுருங்கி- இடுப்பளவு தண்ணீர் மட்டும் இருந்தது.

அதில் மண் சட்டி பரிசலைப் போட்டு அதன் மேல் அமர்ந்துகொண்டு கொரவை மீன்களைப் பார்த்துப் பார்த்து பிடித்துக்கொண்டிருந்தான்- கண்மாய்க் காவலுக்கும், ஊர்க்காவலுக்கும் பேர் போன சிங்கராயன்!

மண் சாலையில் கார் செல்வதைப் பார்த்துவிட்டு ஆச்சரியமானவன்- மளமளவென்று பரிசலை துடுப்புக்கழியால் தள்ளியபடி கரையைத் தொட்டு இறங்கினான். பின், அவிழ்ந்த வேட்டியை இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு விறுவிறுவென்று நடக்க ஆரம்பித்தான்.

அவனது யுகம் சரிதான்!

கண்மாயைக் கடந்து ஊருக்குள் கால் வைக்கும்போதே முகப்பில் குடிசை போட்டு ஒரு பெட்டிக் கடையும் வைத்திருக்கும் வீரண்ணன்- சிங்கராயனைப் பார்த்துவிட்டு இமைகள் படபடக்க- "சிங்கா, ஓடி வா... மாளிகையைப் பார்க்க 'பார்ட்டி' வந்துருக்கிற மாதிரி தெரியுது" என்றான்.

"அதான் வீரண்ணா நானும் ஓடியாந்தேன். எந்தக் கூறுகெட்டவன் வந்துருக்கான்னு தெரியலியே!"- எனும்போதே ஒரு கிராமத்து சிறுவன் சைக்கிள் டயர் ஒன்றை உருட்டிக்கொண்டு, அவர்களை நோக்கி ஓடி வந்தான்.

"தா... ஆள் வந்துடிச்சி பாரு..."- வீரண்ணன் கைகாட்ட, ஓடி வரும் சிறுவனும் அவர்களை நெருங்க,

"என்னாடா...?"

“சிங்கராயண்ணனைப் பாக்க யாரோ வந்துருக்காங்க. அவரை கூட்டிகிட்டு வரச் சொன்னாங்க.”

“சிங்கராயா... போ... உனக்கு வேலை வந்துடிச்சு பாரு...”-வீரண்ணன் ஒரு பீடியைப் பற்றவைத்துக்கொண்டே சொன்னான்.

சிங்கராயனுக்கு சலிப்பாக வந்தது.

“கொஞ்ச நாளா எழவு உழுவாம இருந்தது. இப்ப திரும்ப உழவப்போகுது...” என்று முணுமுணுத்தபடியே கிளம்பினான்!

விஸ்தாரமான அந்த பதினான்காயிரம் சதுர அடி மாளிகை துளி கூட பொலிவே இல்லாமல்- காரை எல்லாம் உதிர்த்து ‘ஹோ’வென்று கிடந்தது.

மாளிகையைச் சுற்றிலும் கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் மீட்டர் அளவிற்கு குறையாத கருங்கல் மதிற்சுவர். அங்கங்கே சுவர் பெயர்ந்து விழுந்திருக்க- பல இடங்களில் அரசஞ்செடிகள் துளைபோட்டு வளர்ந்திருந்தன.

மாளிகையைச் சுற்றி நிறைய வேப்ப மரங்கள். நடுநடுவே அங்கங்கே ஆலம், அரசம் என்று ராஜ கம்பீரமான மரங்களும் தழைத்திருந்தன.

அவ்வளவும் உதிர் காலத்தில் உதிர்த்த பழுப்பு இலைகள்

உடனே குடியுங்க!

ஆரஞ்சு, எலுமிச்சைப் பானங்கள் தயார் செய்தவுடன் குடித்துவிட வேண்டும். இல்லாவிட்டால், அவற்றிலுள்ள சத்து காற்றில் ஆவியாகி விடும்.

- ச.க.பழநிச்சாமி,
அருப்புக்கோட்டை.

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

தெரிந்து கொள்ளுங்கள்

ஆனந்தபிரபு ராகம்- அதிக ரத்த அழுத்தத்தையும், எங்கராபரணம்-மன உளைச்சலையும், பெரவி- ஞாபக மறதியையும் குணப்படுத்த வல்லவை. நீலாம்பரி- நல்ல தூக்கம் தரும்.

- செ.கலைவாணி,
சென்னை.

தரைப் பரப்பு முழுக்க வாரப்படாமல் அப்படியே கிடந்தன.

பாழும் மனை என்றால் எப்படியோ கண்டதும் அங்கே பரவிவிடும் என்பதற்கு தோதாக காலி இடம் முழுக்க முள்வேலியும், கருவேலமும் வளர்ந்து தழைத்திருக்க- தரையே தெரியாதபடி பார்த்தீனியமும், நெருஞ்சி முள்ளும் கூடவே சேர்ந்திருந்தன.

மாளிகை முகப்பில் வேல்கம்புகளால் உருவாக்கப்பட்ட அந்த கிராதிக் கதவில் கூட இரண்டொரு வேல்கம்பு உருவப்பட்டு தாராளமாய் சிலர் உள்ளே நுழையலாம் என்கிற மாதிரி இருந்தது அது.

அந்தக் கிராதிக் கதவுக்கு முன்னால் நின்றுகொண்டிருந்தது

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

பொன்னுசாமியின் கார். காருக்கு வெளியே தன் மைத்துனன் கைலாசத்துடன் கழுத்தில் மைனர் செயின் மின்ன பொன்னுசாமி!

இருவரும் தங்களுக்கு எதிரே மரமும், புதருமான நாயக்கர் மாளிகையைப் பார்த்தபடி நிற்குகொண்டிருந்தனர்.

“ஒரு காலத்துல இந்த மாளிகைக்கு என்ன ஒரு பேர் தெரியுமா? பாத்தியா கைலாசம்... இப்ப இது இப்படி பாழ்பட்டு கிடக்கறதை...” பொன்னுசாமி பெருமூச்சு விட்டார்.

“பார்க்கவே என்னவோ மாதிரி இருக்கு மாமா... இதை நீங்க வாங்கத்தான் வேணுமா?”- கைலாசம் குரலில் கொஞ்சம் பயம் தெரிந்தது.

“நீயும் பயப்பட ஆரம்பிச்சுட்டியாலே...?”

“ஊரே பயப்படுது. நானும் மனுஷன்தானே மாமா...”

“போடா பொடலங்கா... ஊரு பயப்படுது, உலகம் பயப்படுதுன்னுகிட்டு. எல்லாம் பொரளிடா.”

“அது எப்படி அவ்வளவு தைரியமா சொல்றீங்க?”

“விக்கிரம நாயக்கர் வாழ்ந்த வாழ்க்கை பொறுக்காம யாராவது சதி செஞ்சுருக்கலாம் இல்லியா?”

“அது சரி... அப்புறமா எவ்வளவோ பேர் இந்த மாளிகையை வாங்க வந்து, ஊரைவிட்டே திரும்பிப் போனதில்லைன்னு சொல்றாங்களே... அது எப்படி?”

“அவங்கெல்லாம் பயந்த தொடை நடுங்கிங்கடா... ஆனா நான் அப்படியில்லை.”

“வேணாம் மாமா... எதுக்கும் கொஞ்சம் யோசியுங்க.”

“எலேய்... நீ எனக்கு துணையா வந்துருக்கியா... இல்லை இம்சை பண்ண வந்துருக்கியா?”- பொன்னுசாமி தன் மைத்துனனை ஒரு அதட்டு அதட்டும்போது- “யாருங்க அது?” என்கிற கேள்வியோடு அவர்களை நோக்கி வந்தான் சிங்கராயன்.

“நீதான் காவக்காரன் சிங்கராயனா?”

“ஆமாம்...”

“நாங்க மாளிகையை வாங்கற எண்ணத்துல இருக்கோம். அதுக்கு முந்தி உள்ளே சுத்திப் பார்க்கலாம்னு வந்துருக்கோம்...”

“சரிதான்... இந்த மாளிகையைப் பத்தி உங்களுக்கு எதுவும் தெரியாதாக்கும்?”

“எல்லாம் தெரிஞ்சுதான் வந்துருக்கோம்...”

“எல்லாம் தெரிஞ்சு எப்படி வந்தீங்க? உள்ற போன யாரும் உசுரோட இதுவரை திரும்பினதில்லை தெரியுமா?”

“நீ என்ன காவக்காரனா... இல்லை வர்றவங்களைப் பயமுறுத்தி திருப்பி அனுப்பறதுக்குன்னே உன்னை காவக்காரனா போட்டுக்காங்களா?”

“அட என்னங்க... பச்சாதாப்பப்பட்டு நீங்க நல்லா இருக்கணும்னு பேசுனா, என்னை தப்பா நினைக்கறீங்க?”

“நீங்க ஒண்ணும் எங்களுக்காக பச்சாதாப்பப்பட வேண்டாம். சாவியைக் கொடு. நாங்க பாத்துக்கறோம்.”

“மாளிகை சொந்தக்காரவுங்க அனுமதி இல்லாம நான் யாருக்கும் சர்வி தரமாட்டேன்.”

“இவ்வளவு தூரம் வந்துருக்கற நான் அனுமதி இல்லாம வந்துருப்பேனா...?”

“அப்ப நாயக்கரய்யா மவ வந்து சொல்லட்டும். சாவி கொடுக்கறதைப் பத்தி யோசிக்கறேன்.”

“ரொம்பதான் லொள்ளு பண்ணுறே நீ. இவ்வளவு தூரம் வந்துருக்கற நான் அவங்களைப் பார்க்காம, பேசாம வருவேனா...?”

“அதுக்கு ஆதாரம்?”- வீரண்ணன் கேட்ட மறுநொடி, பாக்கெட்டில் இருந்த செல்போனை எடுத்து எண்களைத் தட்டி- மறுமுனையைப் பிடித்து, பின் அப்படியே அவனிடம் நீட்டினார் பொன்னுசாமி. விக்கிரம் நாயக்கரின் மிஞ்சி இருக்கும் ஒரே மகளான சந்தானலட்சுமி குரல்- அவன் காதிலும் ஒலிக்கத் தொடங்கியது.

“சிங்கராயா... நான் பாக்கியம் பேசறேன்.”

“அம்மா... எப்படிம்மா இருக்கிங்க?”

“ஏதோ இருக்கேன்... நம்ப மாளிகையைப் பார்க்க வந்துருக்கற பொன்னுசாமி பிள்ளைகிட்ட சாவியைக் கொடு...”

“அம்மா...”

“என்னடா...?”

“எல்லாம் தெரிஞ்சும் நீங்களே இப்படி ஆள் அனுப்பினா என்ன அர்த்தம்?”

“நான் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லிட்டேன். ஆனா அவங்கதான் ‘எங்கள் எந்தப் பேயும், பிசாசும் எதுவும் பண்ணாது’ன்னு சொல்றாங்க.”

“அவங்க அப்படித்தான் சொல்வாங்க. இந்த மாதிரி சொல்லியே இதுவரை ஏழு பேர் போய் சேர்ந்துட்டாங்களேம்மா...?”

“டேய்... நானே எதைத் தின்னா பித்தம் தெளியும்னு இருக்கேன். இவங்க நேரம் இவங்களுக்கு எதுவும் ஆகாம போய்- இவங்களும் மாளிகையை விலைக்கு வாங்கினா எனக்குத்தானேடா நல்லது.”

“சரிம்மா... தலையெழுத்தை யாரால மார்த்த முடியும்?” - சலித்தபடியே செல்போனை பொன்னுசாமியை நோக்கி நீட்டினான். அப்படியே ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு, “கொஞ்சம் இருங்க. என் வீட்டுக்குப் போய் சாவியை எடுத்துகிட்டு வரேன்...” என்று கிளம்பினான்.

அவன் விலகவும்- கைலாசமும், பொன்னுசாமியும் திரும்பவும் மாளிகை நோக்கி ஒரு பார்வை பார்த்தனர்.

ஒரு நூறடி தூரத்தில் தோளில் கலப்பையோடு ஒருவர் போய்க்கொண்டிருந்தார். மாளிகை கிராதிக்கதவு முன் காருடன் நிற்கும் இருவரையும் பார்த்துவிட்டு தேங்கி நின்றார். கைலாசமும் அவரைப் பார்த்துவிட்டு கையை ஆட்டி அருகே வரும்படி கூப்பிட்டான். பதிலுக்கு ‘நான் அங்கே வரமாட்டேன்’ என்கிற மாதிரி சைகை செய்தார்.

“மாமா... இங்கே வரமாட்டேங்கறான் பாருங்க அந்த

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

ஆளு...”

“அவனை எதுக்குடா கூப்பிட்டே...?”

“இந்த மாளிகையைப் பத்தி நாலு வார்த்தை பேசத்தான்...”

“கிட்டையே வரமாட்டேங்கறான். இவன் என்னத்த சொல்வான். ‘உன்ற போகாதீங்க. செத்துருவீங்க’ம்பான்.”

“பாத்திங்களா... ஊர்க்காரனே கிட்ட வர பயப்படுறான். ஆனா நீங்க மட்டும் எந்தத் தைரியத்துல இதை வாங்கறேங்கிறீங்க?”

“திரும்பத்திரும்ப நீயும் என்னை கோழையாக்கப் பார்க்குறியே... பேய்- பிசாசுங்கறதெல்லாம் வெட்டிப் பசங்க பேசற பேச்சுடா. அப்படி அதெல்லாம் இருக்கறது உண்மைன்னா இந்த உலகத்துல இப்ப வாழ்ந்துகிட்டு இருக்கிறவங்களைவிட வாழ்ந்து செத்தவங்கதான்டா அதிகம். ஊர் புரா அப்ப ஆவியாத்தான் அலையணும்.”

“அப்படி இல்ல மாமா... வயசு வந்து சாவறது ஒரு விதம். அநியாயமா தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டு செத்து ஆவியா சுத்தறது இன்னொரு விதம்.”

“அப்படிங்களா... அப்ப அந்த ஆவிங்க இந்தக் காவக்காரனை மட்டும் ஏண்டா விட்டு வெச்சுருக்குது?”

“நீங்க என்ன சொல்றீங்க?”

“எல்லாம் புரளி...”

“அப்படி ஒரு புரளியால யாருக்கு என்ன நன்மை?”

“புரளிங்கறது எல்லா நேரமும் ஒரு விஷயத்தை எதிர்பார்த்தே பரப்பறதுல்ல. முக்காலே மூணு வீசம் ஒருத்தரைப் பார்த்து இன்னொருத்தர்னு நம்பியே பரவிடும். ஒரு பொய்யைப் பத்து பேர் ஆமோதிச்சா அது சத்தியமாயிடும்னு சொல்வாங்க. அந்த மாதிரிதான் இதுவும்.”

“பரவாயில்ல மாமா... உங்களுக்கு தில்லுதான். விடாம சமாளிக்கறீங்களே...”

“சமாளிச்சாதான்டா பத்து கோடி மதிப்புல உள்ள இந்த மாளிகையைப் பத்து லட்சத்துக்கு வாங்க முடியும்... தெரிஞ்

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

சுக்க...- பொன்னுசாமி பதிலுக்கு பதில் என்று சொல்லி கைலாசத்தின் வாயை அடைத்தார்.

அந்த கலப்பைக்கார விவசாயியோ சிறிது நேரம் நின்று பார்த்துவிட்டு போயே போய்விட்டார். அதைப் பார்த்து சிரித்த பொன்னுசாமி, “சரிவா உன்ற போய் கார்ப்புண்டு சுவரை சுத்தி வருவோம்”- என்றபடி கிராதிக் கதவின் அகற்றப்பட்டிருக்கும் வேல்கம்புகளுக்குள்ளான இடைவெளியில் உடம்பை நுழைத்தார்.

சிரமப்பட்டு உள்ளேயும் காலடி வைத்தார்.

பின் தொடர்ந்தான் கைலாசம். அவனுக்கு பயமாகத்தான் இருந்தது.

பிறந்த நாள் கூத்தெல்லாம் ஒரு வழியாக முடிந்து அடங்கிவிட்டது. ஆனால், அது ஏன் வந்தது என்று இருந்தது பங்கஜ மீனாட்சிக்கு.

பட்டுப் புடவைக்குள் இடுப்பில் ஒட்டியாணமும், கழுத்தில் அட்டிகையுமாய் கோவிலில் இருக்கும் அம்பிகையைப் போல் இருந்தவள் கண்களில் கண்ணீர். அவளைச் சுற்றி அவளது வாரிகளும் சிலை போல நின்று கொண்டிருந்தன.

விக்கிரமநாயக்கருக்கு ஆறு பெண்கள். ஆறுமே செப்புச் சிலைகள்.

பெரியவளுக்கு பன்னிரண்டு, அதற்கு அடுத்தவளுக்கு பத்து... கடைசியாய் உள்ள வெண் சிலைக்கு வயது மூன்று. ஆறு பேருமே ஒரே மாதிரி பட்டுப் பாவாடையில் ஒன்று போல தலை வாரி- அதில் கனகாம்பரம் சூட்டப்பட்டிருக்க, அழுதபடி இருக்கும் அம்மாவைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

“அம்மா... ஏம்மா அழுவறே?”- கேட்டாள் பெரியவள். பின் அவளே, “அப்பா ஏம்மா இப்பல்லாம் வீட்டுக்கு எப்பவாச்சும்தான்

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

வரா... அவர் எங்கேம்மா போறாரு...?” - என்றாள்.

பங்கஜ மீனாட்சியிடம் பதில் இல்லை.

கண்களில் கூடுதலாய் நீர் உதிர்ந்தது.

மகளுக்குப் புரிந்தது.

“அம்மா... எப்பவும் அப்பா அந்த செங்கமலம் வீட்டுல இருக்காரு?”

அவளது கேள்வி தாய் கண்களில் மேலும் கண்ணீரைப் பிழிய வைத்தது.

கணக்குப்பிள்ளை எதார்த்தமாய் அந்தப் பக்கம் வந்தார். பங்கஜ மீனாட்சி அழுவதைப் பார்த்துவிட்டு, “அம்மா... அழுவாதீங்கம்மா. பார்த்தீங்களா, புள்ளைங்களும் அழுவதுங்க. நீங்க அழுதா இந்த மாளிகை நல்லா இருக்காதும்மா” என்றார்.

அவள் சமாதானம் ஆகவில்லை.

“அந்தத் தட்டுவாணி நம்ம முதலாளிக்கு மருந்து வெச்சிட்டாம்மா. அதான் அவரு அவ ரூபகமாகவே இருக்காரு. அவ பெரிய கைகாரி. பல பெரிய தலைங்களை உருட்டினவ ஆமையும், அவளும் ஒண்ணும்மா. அவ எந்த வீட்டுல நுழைஞ் சாலும் அந்த வீடு விளங்காம போயிடும்னு சொல்வாங்க...”

- கணக்குப்பிள்ளை ஆறுதல் சொல்வதாக நினைத்துக்கொண்டு பங்கஜ மீனாட்சியின் கவலையை அதிகமாக்கினார்.

அவளும் விகம்பி விகம்பி அழுதாள்.

“அழுவாதீங்கம்மா... போங்கம்மா. போய் முதலாளியைப் பார்த்து இங்கே கூட்டிகிட்டு வாங்க. வெளியே விடாதீங்க. அவ வந்தா நாங்க பாத்துக்கறோம்.”

- கணக்குப்பிள்ளை இறுதியாகச் சொன்னது கொஞ்சம் வேலை செய்தது. பங்கஜ மீனாட்சி கண்களை துடைத்துக்கொண்டு கிளம்பினாள்.

எங்கு பார்... ஒரே புதர்!

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

நடக்கும்போது இலை தழைகளில் கால்பட்டு அவை ஏகத்துக்கும் சப்தம் போட்டன.

கைலாசம் நடக்கவே பயந்தான்.

“விலைக்கு வாங்கி பத்திரம் பதிஞ்ச மறு நிமிஷம் நல்லா ஒரு அம்பது பேரை விட்டு அம்புட்டு புதரையும் வெட்டி வெளியே எறிஞ்ச தீ வைக்கணும்”- என்றபடியே தாவிக் குதித்து நடந்தபடி இருந்தார் பொன்னுசாமி.

சில இடங்களில் ஆள் உயரத்திற்கு பாம்புப் புற்றுகள். வழித் தடங்களில் அங்கங்கே அவை உதிர்த்துப் போட்ட சட்டைகள்!

“மாமா, பார்த்து நடங்க... எங்கேயாவது பாம்புங்க இருந்து அதை மிதிக்கப் போறீங்க...”- சொல்லும் போதே கைலாசம் ஒரு பாம்பின் மேல் காலை வைக்க- அது சிறிக்கொண்டு முட்டிக்கால் வரை எகிறியது. அதைப் பார்த்து நல்ல வேளையாக எம்பிக் குதித்து ஓடி- அதனிடம் இருந்து தப்பித்தான் கைலாசம். அது சரசரவென்று ஒரு அடர்ந்த புதருக்குள் நுழைந்து மறைந்து போயிற்று.

பொன்னுசாமியே ஒரு விநாடி அதனால் திகைத்துவிட்டார். குப்பென்று வியர்த்துவிட்டது.

“மாமா... என்ன மாமா இது! வாங்க மாமா போயிடலாம்...”
- கைலாசம் வெளிறிய முகத்துடன் அவரை அழைத்தான்.

“ஆமாண்டா கைலாசம்... எங்கே எது இருக்குன்னே தெரியலை. சரி... வா! போயிடலாம்...”

- பொன்னுசாமியும் பாம்புகளுக்கு பயந்து திரும்பினார். அதே நேரம் கைலாசத்தின் பார்வை, மாளிகையின் ஒரு பக்கத்து பால்கனியை ஏறிட்டது. அங்கே முகம் முழுவதையும் முடிக்கற்றையால் மூடிக்கொண்டு- யார் என்றே தெரியாதபடி ஒரு பெண்! அவனுக்கு ‘பக்’ என்றது. பொன்னுசாமியை மாமா என்று கூப்பிடக்கூட நாக்கு வரவில்லை... அப்படியே சிலையாக நின்றுவிட்டான்.

“மாமா... மாமா...”

“என்னடா?”

அவன் வலதுகை பால்கனிநோக்கி உயர்ந்தது. பொன்னுசாமியும் நிமிர்ந்து அங்கே பார்த்தார். ஆனால், அங்கே யாருமில்லை.

“என்னடா... எதுக்கு கை காமிச்சே?”

“மாமா... அங்கே தலைவிரி கோலமா ஒரு பொண்ணு...”

“எங்கேடா... யாரையும் காணலியே?”

“இல்லையா...? இப்ப பார்த்தேனே...!”

கைலாசம் கைகளை உதறினான்.

“முதல்ல நட... சரியான தொடை நடுங்கி நீ. ஆரம்பத்துல இருந்தே பயந்து நடுங்கற உனக்கு பாக்கற இடமெல்லாம் தப்பாத்தான் தெரியும்...”

“இல்ல மாமா... நான் இப்ப பார்த்தேன்.”

“நடன்னு சொல்றேன்ல...”

- மிரட்டலாக அவன் தோளில் கைபோட்டு தள்ளிக்கொண்டு திரும்ப- கிராதிக்கதவருகே வந்தார்.

சிங்கராயனும் கச்சிதமாக சாவிக்கொத்தோடு வந்து சேர்ந்தான். இருவரும் கதவுக்கு அப்பால் நின்றிருப்பதைப் பார்த்தபடியே சாவிக்கொத்தை நீட்டினான்.

“நீயே வந்து கதவைத் திறந்து விடு. அப்படியே உன்ற வந்து சுத்திக் காட்டு” என்றார் பொன்னுசாமி.

“அதுக்கு வேற ஆளைப் பாருங்க. என் வேலை கட்டடத்துக்கு வெளிய இருந்து காவக்காக்கறதுதான். அதுவும் சம்பளம் இல்லாத காவக்காரன் நான். பழைய விசுவாசத்துல இந்தச் சாவிங்கள வெச்சிட்டு இருக்கேன்.”

“அப்ப நீ உன்ற வரமாட்டே...?”

“ஏன்... உங்களுக்கும் உதறல் எடுக்க ஆரம்பிச்சிடுச்சா...”

“உதறலா... எனக்கா...? கொண்டா சாவியை. என்னை யாருன்னு நினைச்சே?”

- ஒருவித ஆண்மைச் செருக்கோடு தன் வலது கையை நீட்டி அவனிடம் இருந்த சாவிக்கொத்தை வெடுக்கென்று பிடுங்கினார் ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

பொன்னுசாமி.

“போங்க போங்க... சுடுகாட்டுல இருக்கற வெட்டியான் பயலுக்கு சொல்லிட்டுத்தான் வந்துருக்கேன்...” என்றான் அவனும்.

“வந்து உன்னை கவுனிச்சுக்கறேன். பூச்சாண்டி காட்றதை உட்டுட்டு அப்படிப் போய் நில்லு” - என்று அவனுக்கு கைலாசம் கட்டளை பிறப்பித்துவிட்டு- சாவிக் கொத்தையும் தூக்கிப் போட்டு பிடித்தார். கைலாசம் கழுத்தெல்லாம் வியர்த்து வடிய நின்றுகொண்டிருந்தான்.

அவரோ திரும்பி மாளிகையின் போர்டிகோ போன்ற முகப்பு நிழல் கூரை நோக்கி நடந்தார். கைலாசம் அவரைப் பின் தொடராமல் கதவருகேயே நின்றான்.

முகப்பு பாகம் வரை நடந்த பொன்னுசாமி அங்கிருந்து திரும்பிப் பார்த்தார். இடையில் நூறு அடி தூரம் இருந்தது.

“எலேய் வாடா... என்ன அங்கேயே நின்னுட்டே...?”

“இல்ல மாமா... நான் வரலை.”

“அடேய் தொடை நடுங்கி. தைரியமா வாடா.”

“இல்ல... நான் வரலை. நீங்க போய் பார்த்துட்டு வாங்க. நான் இங்கயே நிற்குமிட்டிருக்கேன்.”

“உனக்கெல்லாம் எதுக்குடாமீசை?”-சத்தம் போட்டு அவனைப் பார்த்து நாக்கை கடித்தவர், ஒருவாறு சுதாரித்துக்கொண்டு அந்த போர்டிகோ பாகத்தைக் கடந்து- படிகளில் ஏறி, காரிடார் போன்ற பகுதியில் நடந்து- வேலைப்பாடுகளுடன் அமைந்த ராட்சஸ நிலை கால் கதவு முன்னால் நின்றார்.

கருந்தேக்கில் உருவாக்கப்பட்ட பத்தடி உயரக் கதவு. ஒரு யானைக்கு இரு யானை ஒன்றாக நுழையலாம். அவ்வளவு அகலம்.

பட்டையான தாழ்ப்பான் மட்டுமே மூன்றடி நீளத்தில் இருந்தது. இரு கைகளால் சிரமப்பட்டு தூக்க வேண்டிய அளவில் பெரிய பூட்டு.

சாவியும் அரை அடி நீளம் இருந்தது. சாவிக்கொத்தில் அதை தேடிப் பிடித்து துவாரத்தில் செருகி திறப்பதற்குள் புஜமெல்லாம் வலி எடுத்தது. முக்கி முனகி அதைத் திறக்கவும் பலத்த சப்தம். கூடவே கொஞ்சம் புழுதியும் கிளம்பி அவர் முக்கில் ஏறியது.

திறந்துகொண்ட பூட்டை கஷ்டப்பட்டு தாழ்ப்பானைவிட்டு பிரித்து- அருகில் கீழே வைத்துவிட்டு, கதவைத் திறக்கத் தொடங்கினார்.

‘கீச்சு வீச்சு’ என்று நூறு எலிகள் ஒன்றாகக் கூடி சப்தமிடும் தினுசில் அதுவும் திறந்துகொண்டது.

திறந்த கதவுக்கு அப்பால் நீண்ட உள்வராந்தா. அதன் மையத்தில் பெரிதாய் சிலந்திவலை. நடுவில் ஒரு பனை நுங்கு அளவில் சிலந்தி ஒன்று! பார்க்கவே பயங்கரமாக இருந்தது.

“படுபாவிங்க... இப்படியா பூட்டி வைப்பாங்க. திறந்தே பல வருஷம் இருக்கும்போல இருக்குதே”- என்ற முணுமுணுப்புடன் முன்னேறிய அவரைப் பார்த்து சிலந்தி வேகமாக விலகி ஓடியது.

நல்லவேளையாக அவர் தோளில் ஒரு துண்டு இருந்தது. அதை எடுத்து விசிறியதில் அந்த வலை அறுந்து வழி கிடைத்தது. அதே வேளை... மார்பிள் தரை முழுக்க கால் அங்குலத்துக்கு புழுதி! நடக்கும்பொழுது செருப்புக் கால்களையும் மீறி ஒரு மெதுமெதுப்பு தெரிந்தது.

காலால் தரையைத் தேய்க்கவும், தேய்த்த பாகம் மட்டும் பளிச்சென்று தெரிய- மற்ற பாகத்தில் புழுதிப் படலம் அப்பிக் கிடந்தது. பார்க்கவே என்னவோ போல் இருந்தது. எதிரில் உள்ள ஹாலுக்குள் நுழைவதற்கான இன்னொரு நிலைக்கால் கதவு. அதிலும் பூட்டு தொங்கியது. திரும்பி வந்து சாவிக்கொத்தை எடுத்தபடி நிமிர்ந்து ஒரு முறை வெளியே பார்த்தார்.

கிராதிக்கதவருகே கைலாசமும், காவல்காரன் சிங்கராயனும் சிலை போல நின்றிருந்தனர்.

அவர்களை ஒரு புழுவைப் பார்ப்பது போல பார்த்தவர்- சாவிக் கொத்தோடு திரும்பவும் உள்ளே நுழைந்தார்.

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

நிலைக்கால் கதவை அடைந்தவர்- அந்தப் பூட்டையும் திறக்க ஆரம்பித்தார். 'கரகர... கொரகொர' வென்று ஒரே சப்தம். கதவும் ஒரு வழியாகத் திறந்துகொண்டது.

கதவுக்கு அப்பால் இரண்டாயிரம் சதுர அடியில் பிரதான ஹால். நடுவில் அந்த நாளைய மைய மண்டபம் போல் கூம்பு வடிவத்தில் கூரை. அதில் கண்ணாடிகள் பதிக்கப்பட்டு சூரிய வெளிச்சம் உள்ளே பளிர்வென்று விழுந்தது.

அதே நேரம் அந்த ஹால் மட்டும் படு சுத்தமாக கூட்டியது போல இருந்தது. ஹாலின் மையத்தில் வண்ணப் பளிங்குக் கற்களை வைத்தே உருவாக்கப்பட்டிருந்த தாமரை மலர் தோற்றம்!

அது பளிச்சென்று தெரிந்தது. பொன்னுசாமிக்கு அதைப் பார்க்க ஆச்சரியமாக இருந்தது. அந்த ஹாலின் மொத்த பாகத்தையும் ஒரு பார்வை பார்த்தார். எங்கும் துளி கூட நூலாம்படையே இல்லை. ஹாலைவிட்டு ஆறு முனைகளில் கதவுகள் அமைத்து- அறைகளுக்கும், இதர பாகங்களுக்கும் செல்ல நிலைக்கால் வாசல்கள் தெரிந்தன. அதில் ஒரு வாசல் மட்டும் திறந்தே இருந்தது. 'ஹால் தரையில் பேர்டப்பட்டிருக்கும் மார்பினின் மதிப்பே பத்து லட்சம் வரும்' என்று அவர் மனது ஒரு முறை சொல்லிக்கொண்டாலும், கூடவே அது அவ்வளவு தூய்மையாக இருப்பது ஆச்சரியமாக இருந்தது.

'எப்படி இது சாத்தியம்?'- என்ற கேள்விக்குள் அவர் விழுந்த அடுத்த நொடி- மூடி இருக்கும் ஐந்து கதவுகள் முன்னாலும் ஐந்து பெண்கள்!

முகம் தெரியாதபடி கூந்தல் மூடிய நிலையில் திடீரென்று காட்சி தந்து- ஒரு விநாடி அவரை திகைக்க விட்டனர்.

மேலே சாளரத்தில் இருந்தும் ஏதோ ஒன்று வந்து அவர் காலடியில் விழுந்தது. பதறிப் போய் துள்ளியவர் வேகமாக சாளரத்தைப் பார்த்தார். விருட்டென்று ஒரு பெண் உருவம் தோன்றி மறைந்தது. திரும்பவும் பார்வையை அங்கே இருந்து விலக்கி- எதிரில் ஹாலின் ஐந்து முனைகளில் உள்ள கதவுகளின் பக்கம் கொண்டு சென்றபோது- அந்த ஐந்து பெண்களைக்

காணவில்லை! சட்டென்று அவருக்கு நெஞ்சை அடைத்தாலும், 'யாராவது மிரட்டுவதற்காக இப்படி செய்கிறார்களோ?' என்றும் தோன்றியது.

"யாரது...? நான் இதுக்கெல்லாம் பயப்படமாட்டேன்..." என்று ஒரு முறை தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு உரக்கக் கத்தினார். அது ஒரு முறை அந்த ஹாலில் பலமாக எதிரொலித்தது.

வெளியே கைலாசம் பேந்தப் பேந்த நிற்குகொண்டிருந்தான்.

"ஆமா... உள்ளார போயிருக்கற ஆள் உனக்கு என்ன உறவு?" - கேட்டவன் சிங்கராயன்.

"எங்க அக்கா புருஷன்..."

"அடப்பாவி... அநியாயமா உன் அக்காவை அநாதை ஆக்கப் போறானேடா அந்த ஆளு."

"சும்மா இருப்பா... அவர் ரொம்ப தைரியசாலி."

"தைரியமெல்லாம் மனுஷங்கிட்டதான். பேய்- பிசாசுங்கிட்ட கிடையாது... தெரிஞ்சுக்க" - சிங்கராயன் கைகாலை ஆட்டிக்கொண்டே சொன்னபோது, "அய்யோ... அம்மா! காப்பாத்துங்க..." என்று ஒரு அலறல் குரல்!

கைலாசத்தின் ரத்தம் உறைந்துவிட்டது.

அடுத்த நொடியே திறந்து கிடந்த கதவு வழியாக திருதிருவென்று ஓடிவந்துகொண்டிருந்தார் பொன்னுசாமி. பின்னங்கால் தூசி பிடரியில் பட ஓடி வந்தவர், கிராதிக்கதவருகே நிற்குகொண்டிருந்த கைலாசத்தை சமீபித்து அப்படியே அவன் காலடியில் சுருண்டு விழுந்தார். கைலாசமும் பதறிப் போய் அவரைத் தொட்டுத் தூக்கினான்.

அவர் முகத்தில் தெப்பமாய் வியர்வை. கண்களில் பிதுங்கி வழியும் பீதி.

மூச்சுக் காற்றிலோ அனல் போல் வெப்பம்.

"மாமா... மாமா... என்ன ஆச்சு...? என்ன ஆச்சு மாமா...?"

- கைலாசம் அவர் நெஞ்சை வருடியபடியே கேட்க- அவனைத்

தள்ளி விட்டுக்கொண்டு ஓடிப் போய் காரில் ஏறி அப்படியே பின் இருக்கையில் விழுந்தார்.

கைலாசமும் ஓடிப் போய் காரின் 'டிரைவிங் சீட்'டில் ஏறி காரைக் கிளப்பினான். புழுதி பறக்க நெடுந்தூரம் காரைக் கொண்டுவந்து நிறுத்திவிட்டு- திரும்பி பொன்னுச்சாமியைப் பார்த்தான்.

அவரிடம் பேச்சு மூச்சு இல்லை!

5

பங்கஜ மீனாட்சியை ஊருக்குள் பார்த்தவர்களுக்கு ஒரே திகைப்பு. பட்டுப் புடவை சரசரக்க அவள் வீதியில் விறுவிறுவென்று நடந்து செல்வது எல்லோர் கண்களையும் பிடுங்கியது.

அவள் எதற்கு வந்திருக்கிறாள் என்பதும் எல்லோருக்கும் புரிந்துவிட்டது. அவளோ யார் பார்க்கிறார்கள்... என்ன பேசுகிறார்கள் என்பதைப் பற்றியெல்லாம் சட்டையே செய்யவில்லை.

விறுவிறுவென்று நடந்தவள் செங்கமலம் வீட்டு முன்னால்தான் நின்றாள்.

வாசலில் ஒரு கிழட்டுப் பெண். பங்கஜ மீனாட்சியை எதிர்பார்க்காத மாதிரி அதிர்ச்சியைக் காட்டினாள்.

“எங்கே என் வீட்டுக்காரர்...?”- அவளிடம் நின்று கேள்வியை எழுப்பியவள்- அப்படியே எட்டி உள்ளே பார்த்தாள். வாசலில் தொங்கிய திரைச்சீலை மறித்தது.

ஆனால், விக்கிரம நாயக்கர் உள்ளேதான் இருக்கிறார் என்பதை வீட்டு முன் நிற்குகொண்டிருக்கும் அவரது கார் ஊர்ஜிதமாய் சொல்லியது.

“யாரும் இங்கே இல்லை. நீ யாரு?” என்று ஒன்றுமே தெரியாத மாதிரி அந்தக் கிழவி கேட்டாள்.

“என்னைத் தெரியல...?”

“தெரியல.”

“பொய் சொல்லாதே...”

“நீ யாராக இருந்தாலும் சரி. இங்க நின்று கத்தாதே. திரும்பிப் போயிடு.”

- சப்தம் உள்வரை கேட்டு செங்கமலம் திரைச்சீலையை விலக்கிக்கொண்டு எட்டிப் பார்த்தாள்.

அவளைப் பார்த்த நொடி பங்கஜ மீனாட்சி கைகளைக் கூப்பினாள். கண்ணீர் கரகரவென்று வழிந்தோடியது.

“அம்மாடி... உனக்கு கோடி புண்ணியம். அவரை தயவு செய்து விட்டுடு. நீ என்ன கேட்டாலும் தரேன்...”

“யாரை?”- சிரித்தபடியே மார்பு குலுங்க கேட்டாள் செங்கமலம்.

“வேண்டாம்மா... என் குடும்பத்தோட விளையாடாதே...”

அலறினாள் பங்கஜமீனாட்சி.

“நீதான் இப்ப என் வீட்டு வாசல்ல நின்று சத்தம் போட்டு வம்பு இழுத்துகிட்டு இருக்கே...”

“என் புருஷனை அனுப்பு. நான் போயிடுறேன்.”

“வந்தா கூட்டிகிட்டு போ...”- செங்கமலம் அலட்சியமாக சொன்ன பதிலில் பங்கஜ மீனாட்சிக்குள் ஊசிகள் வெடுக்கெடுக்கென்று ஏறின.

“வேண்டாம்... உன் கால் விழறேன். அவரை தயவுசெய்து அனுப்பி வை.”

“அதான் சொல்லிட்டேனே... வந்தா கூட்டிகிட்டு போன்னு...”

- உடனே அரக்க பரக்க உள்ளே ஓடினாள் பங்கஜமீனாட்சி.

நுழைந்த வேகத்தில் ஸ்தம்பித்து நின்றாள்.

செங்கமலம் வளர்க்கும் நாயைப் புழக்கடையில் வைத்து கழுவிக்க குளிப்பாட்டினார் விக்கிரம நாயக்கர்.

“அய்யோ... அய்யோ...” - பங்கஜ மீனாட்சி உதடுகள் பதறித் துடித்தன. அவரும் திரும்பிப் பார்த்தார்.

“என்னங்க இது... உங்க தகுதி என்ன... அந்தஸ்து என்ன... இந்த நாத்தேரி வீடல்ல நாயைக் கழுவிக்கிட்டு இருக்கீங்களே...?”- பங்கஜ

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

மீனாட்சி தொடர்ந்து பதறி வெடித்தாள். அவர் யாரையோ பார்க்கிற மாதிரி பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

“என்னங்க இது... நான் இந்தக் கத்து கத்தறேன். இப்படி பார்த்தா என்னங்க அர்த்தம்?”

அவரிடம் பதிலே இல்லை. கண்களிலும் ஏகத்துக்கும் சிமிட்டல்கள். அப்பொழுதுதான் கணக்குப்பிள்ளை சொன்னது அவள் காதில் ஒலித்தது.

“அந்த தட்டுவாணி நம்ப முதலாளிக்கு மருந்து வெச்சுட்டாம்மா. அதான் அவ ஞாபகமாவே அவர் இருக்கார்...”

“அய்யோ!”

அவளது அடிவயிற்றில் இருந்து ஒரு அலறல், ரத்த நாளங்கள் வெடித்துச் சிதறுகிற மாதிரி பீறிட்டது.

காரை ஒரு ஓரமாக நிறுத்திவிட்டு கீழே இறங்கி பின்பக்கம் சென்று பொன்னுசாமியை தொட்டுப் பார்த்தான் கைலாசம். நல்லவேளை... உயிர் இருந்தது. அவனுக்கும் ‘அப்பாடா’ என்று ஆனது. அவரோ பயங்கரமாய் உளற ஆரம்பித்தார்.

“இல்ல... நான் இல்ல... ஐய்யோ, என்னை விட்டுடு. நான் இனி வரமாட்டேன்... நான் வரமாட்டேன்...”

“மாமா... என்ன இது...? எதுக்கு இப்படி புலம்பறீங்க? இங்கே பாருங்க... நான் கைலாசம் பேசறேன்...”

“அய்யோ... என்னை விட்டுங்க. என்னை விட்டுங்க...”

பொன்னுசாமி காரில் இருந்து இறங்கி தலை தெரிக்க ஓட ஆரம்பித்தார்.

கைலாசமும் அவரைப் பிடிக்க பின்னாலேயே ஓடினான்.

மல்லாக்கப் படுத்திருந்தார் பொன்னுசாமி. கையையும், காலையும் அவர் படுத்திருந்த கட்டிலில் கயிறால் இழுத்துக் கட்டி இருந்தார்கள். செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட செல்லமுத்துக் கவுண்டர் வந்து பார்த்தபோது- பார்க்கவே பரிதாபமாக இருந்தது. அவர் முகமும் பரிதாபத்தால் சுணங்கிப் போனது.

அருகிலேயே நிற்குகொண்டிருந்த கைலாசம், செல்ல முத்துக் கவுண்டரை தனியே அழைத்துச் சென்று நடந்ததை சொல்லத் தொடங்கினான்.

“நாயக்கர் மாளிகைக்குள்ள போறதுக்கு முந்தியே ஆளாளுக்கு மிரட்ட ஆரம்பிச்சுட்டாங்க. காவக்காரன் சிங்கராயன் சாவி கொடுக்கவே மாட்டேன்னுட்டான். அவன்கிட்ட சாவி வாங்கறதுக்குள்ள போதும் போதும்னு ஆகிடிச்சு.

அதுக்கு நடுவுல அந்த மாளிகையைச் சுத்தியுள்ள பாகங்களைப் பாக்கலாம்னு நானும், மாமாவும் போனோம். எங்கே பார்... ஒரே புதர், எவ்வளவு பாம்புப் புத்துங்க தெரியுமா?”

“கைலாசம்... இந்தக் கதையெல்லாம் எதுக்கு? அங்க உளற என்ன நடந்துச்சு? எது பொன்னுசாமியை இப்படி பைத்தியமாக்கினுச்சு...? அதச் சொல்லு.”

“அது எனக்குத் தெரியாது... நான் மாமாவோட உளற போகலை.”

“அப்ப அவன் கூட நீ எதுக்கு போனே?”

“அது... அது...”

“அட போப்பா... நீ எல்லாம் என்ன மச்சினன்... இப்ப பார்த்தியா?”

“அண்ணே, நான் சொல்றத கொஞ்சம் கேளுங்க. அந்த மாளிகைல பேயுங்க இருக்கறது உண்மை. ஒரு பொம்பளையைத் தலவிரி கோலமாக நான் பார்த்தேன்.”

“பொம்பளையைப் பார்த்தியா... பேயைப் பார்த்தியா?”

“அந்தப் பொம்பளதான் பேயிங்கறேன் நான்.”

“இல்ல... அங்க வேற ஏதோ சிக்கல் இருக்கு. அதுல பொன்னுசாமி சிக்கிட்டான்.”

“என்னண்ணே நீங்க? அப்படி வேற ஏதாவது இருந்தா அதுக்கெல்லாம் பயப்படுறவர் கிடையாது என் மாமா...”

“அப்படின்னா...?”

“பேயுங்களைப் பார்த்து பயந்து ஓடி வந்ததுலதான் அவருக்கு

இப்படி ஆயிடிச்சு..." - கைலாசம் தன் கருத்தை அழுத்தமாகச் சொல்ல, பொன்னுசாமியின் மனைவி கண்ணாத்தா அவர்களை நோக்கி வந்தாள்.

நிறைய அழுதிருந்தாள்.

செல்லமுத்துக் கவுண்டரை ஒரு வித கோபத்துடன்தான் பார்த்தாள்.

"எதுக்கு தாயி என்ன அப்படி பாக்கறே?"

"பாக்காம...? அவருக்கு அஞ்சு லட்ச ரூபா பணத்தைக் கொடுத்து அனுப்பி வெச்சவர் நீங்கதானே?"

"அடக் கடவுளே... அவன்தான் என்னை வந்து பார்த்து பணம் கேட்டான். நான் அவனை அனுப்பி வைக்கலை."

"இல்ல... அவர் உங்ககிட்ட பேய்- பிசாசுங்கறது இருக்குதா... அது உண்மையானது கேட்டப்போ- நீங்க அதெல்லாம் பொய்யின்னு சொல்லலை?"

"இப்பவும் சொல்றேன். பேய்- பிசாசுங்கறதெல்லாம் பொய்தான். பொன்னுசாமி வேற எதையோ பார்த்து மிரண்டுதான் இப்படி ஆகி இருக்கான்."

"இங்க நின்னுக்கிட்டு இப்படியெல்லாம் வெடாசா பேசறதெல்லாம் பெரிய விஷயமில்லண்ணே... நீங்க கூட போயிருக்கணும்."

"இப்ப நீ முடிவா என்ன சொல்றே?"

"என் வீட்டுக்காரரை அநியாயமா அந்தப் பங்களா விஷயத்துல மாட்டவிட்டு இப்படி ஆக்கிட்டங்களேண்ணே..."

"சத்தியமா இதுல என் பங்கு எதுவும் இல்லை கண்ணத்தா. என்னை நம்பு."

"அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாதுண்ணே, எனக்கு என் புருஷன் பழைய மாதிரி வேணும். அதுக்கு ஒரு நல்ல வழி பண்ணுங்க."

"நான் என்னம்மா பண்ண... நல்ல டாக்டருங்ககிட்ட காட்டு. இவன் தெளியட்டும். பொறவு தெரியும், அங்க உண்மையிலே

என்ன நடந்துச்சின்னு?"

"அண்ணே..." - கைலாசம் இடையில் கத்தரித்தான்.

"என்ன கைலாசம்...?"

"இன்னொரு கொடுமையும் நடந்து போச்சுண்ணே."

"என்ன அது?"

"பத்து லட்ச ரூபா பணத்தை மாமா இடுப்பு வேட்டி மடிப்புல ஒரு கட்டா கட்டி வெச்சுருந்தாரு. அவ்வளவும் ஆயிரம் ரூபா நோட்டுங்க. அதுவும் அங்கே காணாம போயிருச்சு" - கைலாசம் அப்பொழுதுதான் அந்த விஷயத்தையே 'ஓபன்' செய்தான். செல்லமுத்துக் கவுண்டருக்கு உச்சந்தலையில் யாரோ ஆணியால் குத்திய மாதிரி இருந்தது.

"என்னய்யா சொல்றே?"

"ஆமாண்ணே... அரக்கப் பரக்க ஓடியதால நோட்டுக்கட்டு அந்த மாளிகைக்குள்ள விழுந்துடிச்சோ என்னவோ?"

"ஐயோ... ஐயோ..." - கண்ணாத்தா உடனேயே ஒப்பாரி வைக்கத் தொடங்கினாள்.

அவளது ஒப்பாரி, செல்லமுத்துக் கவுண்டருக்கு எரிச்சலை மூட்டியது.

"முதல்ல இப்படி ஒப்பாரி வைக்கறத நிறுத்து ஆத்தா... இப்ப எதுக்கு இப்படி கத்தறே?"

"ஐயோ... பணம் போச்சே... பத்து லட்ச ரூபாயாச்சே...?"

"உன் பணம் மட்டும்தானா... என் பணமும் தான். அதுல அஞ்சு லட்சம் என்னது தெரியும்தானே?"

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

ம-2

ராணி முத்து சந்தா விவரம்

இரண்டு ஆண்டு	ரூ. 275
ஒரு ஆண்டு	ரூ. 150
ஆறுமாதம்	ரூ. 80

வெளிநாடுகள்

ஒரு ஆண்டு	ரூ. 1225
ஆறுமாதம்	ரூ. 615

பணம் அனுப்பவேண்டிய முகவரி:

மேலாளர்,
'ராணி முத்து',
சென்னை-600 007.

“ஏன் தெரியாம... பணமும் போய், மனுஷரும் இப்படி பைத்தியமா கிடந்தா எப்படிண்ணே மனசு தாங்கும்?”

மீண்டும் கண்ணீர் சிந்தினாள் கண்ணாத்தா. செல்லமுத்து கவுண்டரும் தாடையை வருடியவராக தீவிரமாக யோசிக்கத் தொடங்கினார்.

“என்னண்ணே யோசனை...?” - கைலாசம் கேட்டான்.

“ஒண்ணுமில்ல... அப்படி என்னதான் அந்த மாளிகைல இருக்குதுன்னு யோசிக்கிறேன்...”

“நான் சொன்னா நம்பமாட்டங்க. வந்து பார்த்திங்கன்னாதான் உங்களுக்கும் தெரியும்.”

“அப்ப கிளம்பு...”

“ஐயோ... என்னண்ணே இது திடீர்னு...”

“கிளம்புங்கறேன்ல...?”

“அண்ணே...”

“கிளம்புடான்னா...” - செல்லமுத்து கவுண்டர் குரலில் உக்கிரம் கூடிப்போனது.

“வேணாம்... வேணாம்... தம்பி நீ போவாதே. அப்புறம் உனக்கும் ஏதாவது ஆயிடப்போகுது.”

“கண்ணாத்தா கொஞ்சம் சும்மா இரு. பத்து லட்ச ரூபா பணத்துக்காகவாவது நான் இப்ப அங்க போயாகணும்.”

“வேணும்னா நீங்க போங்க. என் தம்பியை நான் அனுப்பமாட்டேன். அவன் ஏற்கெனவே மிரண்டு போய் கிடக்கறான்.”

- கண்ணாத்தா உறுதியாக சொன்னதைக் கேட்டு- கோபமாக ஒரு பார்வை மட்டும் பார்த்தார் செல்லமுத்து. அவனோ முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பிக்கொண்டான்.

செல்லமுத்துக் கவுண்டர் வேறு வழியின்றி தனியாகவே அங்கே செல்லுவது என்று தீர்மானித்தவராக புறப்பட்டார்.

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

ஒரு மாதம் வரை ஓடிவிட்டது. பங்கஜ மீனாட்சி இளைத்ததும் பாகிவிட்டாள். கணக்குப்பிள்ளை மட்டும் அவ்வப்போது வந்து ஆறுதல் சொன்னார். கூடவே, அதிர்ச்சிகரமான விஷயங்களை தந்தார்.

“அம்மா... அந்தக் கிராதகி, முதலாளியை மயக்கி பல சொத்துப் பத்திரங்கள்ல கையெழுத்து வாங்கிட்டாள்னு கேள்விப்பட்டேன். மிஞ்சி இருக்கறது இந்த மாளிகைதான். இதுல நீங்க இருக்கறதால விட்டு வெச்சிருக்காளாம்...” - என்று சொல்லவும் அவளுக்கு நெஞ்சுவலியே வந்துவிட்டது.

பங்கஜ மீனாட்சிக்கு ஒரு அண்ணன் இருக்கிறார். ராஜதுரை என்பது அவர் பெயர். குற்றாலம் பக்கமாய் அவருக்கு ஏகமாய் நிலபுலன்கள். கிட்டத்தட்ட ஒரு ஜமீன்தார் போல வாழ்ந்து வருபவர். தங்கையின் மோசமான நிலையைக் கேள்விப்பட்டு, நாயக்கர்-மாளிகைக்கு வந்து சேர்ந்தார். பங்கஜ மீனாட்சியை ஒரு சோகச் சித்திரமாய் பார்த்து அப்படியே நொறுங்கிவிட்டார்.

“பங்கஜம்... நீ தைரியமா இரு. அவளை ஒரு வழி பண்ணிட்டு மாப்பிள்ளையை கட்டித் தூக்கிட்டு வரேன் பார்...” என்று சபதம் செய்தவராக தன் அடியாட்களுடன் அல்லிக்கரை செங்கமலத்தைத் தேடிப் புறப்பட்டார்.

கையில் ஒரு நீண்ட துப்பாக்கி வேறு...

திபுதிபுவென்று ஒரு கூட்டத்துடன் ராஜதுரை வீட்டு வாசலில வந்து நிற்பதைப் பார்த்து செங்கமலத்தின் வீட்டுக் கிழவி அரண் போய்விட்டாள்.

“ஏய்... எவடி அங்க? வாடி வெளிய...” - ராஜதுரையின் கூலியா ஒருவன் ‘மெகா போன்’ வைத்துக்கொள்ளாத குறையாக கத்தினான். சப்தம் ஊரையே திரும்பிப் பார்க்க வைத்தது.

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

அதில் ஐம்புலிங்கமும் ஒருவன். அவனுக்கு நடப்பதை எல்லாம் பார்க்க பரம சந்தோஷமாக இருந்தது.

அவன் நினைத்தது நடந்துவிட்டது.

விக்கிரம நாயக்கர் விழுவார் என்றுதான் நினைத்தான். ஆனால், இப்படி அதல பாதாளத்தில் விழுந்துவிடுவார் என்று அவனே கூட எதிர்பார்க்கவில்லை. கைகொட்டி சிரித்தான்.

அதே நேரம் செங்கமலம் யாரும் எதிர் பார்க்காத ஒரு காரியத்தை அங்கே செய்யத் தொடங்கி இருந்தான்.

விக்கிரம நாயக்கரை தரதரவென்று தன் வீட்டில் இருந்து இழுத்து வந்து, துப்பாக்கியும் கையுமாய் நிற்கும் ராஜதுரை முன்னால் தள்ளிவிட்டான்.

“இவரை தாராளமாக கூட்டிகிட்டு போ... நான் போகச் சொல்லி எவ்வளவோ நாளாச்சு. இந்த ஆள்தான் போகாம காலையே சுத்திச் சுத்தி வாராரு...” என்றான்.

கூட்டம் அதிர்ந்தது.

ராஜதுரை அதற்கு மேல் அதிர்ந்தார்.

“மாப்ள... வாங்க மாப்ள, நம்ப வீட்டுக்கு போகலாம்” என்றார்.

அவர் எந்தப் பதிலும் சொல்லாமல் வெகுவேகமாய் செங்கமலம் வீட்டுக்குள் நுழைந்து, ஒரு அறைக்குள் புகுந்து தாழ்ப்பாளும் போட்டுக்கொண்டார்.

ராஜதுரைக்கு கன்னத்தில் அறைபட்ட மாதிரி இருந்தது.

“இப்பவும் சொல்றேன்... கதவை உடைச்சு கூட்டிக்கிட்டு போங்க. எனக்கு ஆட்சேபனை இல்லை... நான் தாசிதான். விரும்பி வர்றவங்களை சந்தோஷப்படுத்தறதுதான் என் தொழில். ஆனா, ஒரு குடும்பத்தைக் கெடுக்கறவ கிடையாது.”

- செங்கமலம் பேசிய பேச்சு ஒரு ஆச்சரிய மின்னலாய் எல்லோர் மனத்தையும் தாக்கியது.

ராஜதுரையும் அதற்கு மேல் அங்கே நிற்க விரும்பவில்லை. நாலு பேருடன் வெகுவேகமாக அவளது வீட்டுக்குள் நுழைந்து- அவர் தாழிட்டுக்கொண்ட கதவை உடைக்கத் தொடங்கினார்.

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

கதவு பெயர்ந்து விழவும்- உள்ளே ஒரு மூலையில் நிற்குகொண்டு இருந்தவரைப் பாய்ந்து பிடித்து அப்படியே குண்டுக்கட்டாக தூக்கிக்கொண்டு அங்கிருந்து கிளம்பினார்!

தென்னந்தோப்பில் அவர் வழக்கமாய் ஓய்வெடுக்கும் குடிசை முன்னால் குறுக்கும் நெடுக்குமாய் குட்டி போட்ட பூனை போல நடந்துகொண்டிருந்தார் செல்லமுத்துக் கவுண்டர். ‘ஜல் ஜல்’ என்று அவரது வில்வண்டி வரும் சத்தம் கேட்டு திரும்பிப் பார்த்தார்.

பொன்மேனிதான் வண்டியில் வந்துகொண்டிருந்தான். கோவிலுக்குப் போய்விட்டு வருகிறான் என்பது அவளைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் தெரிந்தது.

அவளும் தேங்கி நின்ற வண்டியில் இருந்து குதித்து இறங்கி, அவரை நெருங்கினாள்.

“எங்க புள்ள... கோவிலுக்கு போயிட்டு வர்றியா?”

“ஆமாங்க... வழியில் அப்படியே நீங்க தோப்புல இருக்கறது தெரிஞ்சு பிரசாதம் கொடுக்க வந்தேன்.”

“நல்லது... பிரசாதத்தை அப்படி வெச்சுட்டுக் கிளம்பு.”

“அது என்ன அப்படி சொல்லிப்போட்டீக. ஆமா... என்ன என்னவோ கேள்விப்பட்டேனே!”

“என்ன?”

“உங்க சிநேகிதரு பொன்னுச்சாமி பிள்ளைக்கு பைத்தியம் பிடிச்சிருக்காமல்?”

“சரிதான்... அது உன் காது வரைக்கும் வந்துடிச்சா?”

“ஊரே பேசும்போது நான் கேக்கறதுதான் உங்களுக்கு பெரிசா போயிடிச்சாக்கும்?”

“விடு... அவன் கெட்ட நேரம்!”

“கெட்ட நேரம் அவனுக்கு மட்டுமா... உங்களுக்கும்தான்.”

“என்ன புள்ள சொல்றே?”

“அவரு அப்படி ஆகவே நீங்கதான் காரணமனுல்ல ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

பேசிக்கறாங்க."

"போச்சுடா... பட்டை கட்டிவிட
ஆரம்பிச்சுட்டாங்களா...?"

"ஒண்ணுன்னா ஒன்பதுங்கறதுதான் ஊரோட வழக்கம்.
தெரிஞ்சிருந்தும் நீங்க இந்த விஷயத்துல சிக்கிட்டீங்களே..."

"பொன்மேனி... எதுக்கு தொண தொணன்னு பேசிக்கிட்டு.
நானே குழப்பத்துல இருக்கேன். கொஞ்சம் வாயை மூடிட்டு
சும்மா இருக்கியா?"

"என் வாயை அடைக்கலாம். ஊர் வாயை எப்படி
அடைப்பீங்க?"

"ஆமா, நீ பிரசாதம் கொடுக்க வந்தியா... இல்ல ஊர்க் கதை
பேச வந்தியா?"

"ஊர் அப்படி பேசினதைக் கேட்டு பயந்துதான் நான்
கோவிலுக்கே போனேன். நீங்களோ இந்தத் தோப்பைவிட்டு
நகர மாட்டேங்கறீங்க..."

"சரி... பேசி முடிச்சிட்டீல்ல... கிளம்பு."

"இதை எப்படி சமாளிக்கப் போறீங்க...?"

"அந்தக் கவலை உனக்கு எதுக்கு?"

"எனக்குத் தெரியாது... இந்த விவகாரத்தை தலைமுழுக்கிட்டு
வீடு வந்து சேர்ந்தீங்க நீங்க..."

- பொன்மேனி ஒரு முடிவுக்கு வந்த மாதிரி சொல்லிவிட்டு
புறப்பட்டாள். அவள் விலகிய மறு நிமிடம் கார் ஒன்று வந்து
நின்றது. அதிலிருந்து கவுண்டரின் குடும்ப வக்கீல் இறங்கினார்.
வக்கீலைப் பார்க்கவும்தான் எட்டு வருஷமாக நடந்து வரும்
வழக்கே ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

"வணக்கம் செல்லமுத்து" - வக்கீல் கும்பிட்டபடி வந்தார்.

"வாங்க வக்கீலு... எங்க இவ்வளவு தூரம்?"

"எல்லாம் நம்ம 'கேஸ்' விஷயமாதான்..." - வக்கீல் பதிலோடு
கயிற்றுக் கட்டிலில் அமர்ந்தார்.

"என்ன... என் மேல 'கேஸ்' போட்டுருக்கற எதிரி வாய்தர்

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

வாங்கி இருக்கானா?"

"எந்த 'கேஸ்' பொட்டுல அடிச்ச மாதிரி சட்டுன்னு முடிஞ்சிருக்கு.
வாய்தர், விசாரணை, திரும்ப வாய்தான்னு இழுப்படுறதுதானே
அதோட லட்சணம்."

"இழுபட்டாத்தானே உங்களுக்கும் பொழப்பு நடக்கும். சரி...
வந்த விஷயத்தை சொல்லுங்க..."

"சொல்றேன்..." - வக்கீல் மீண்டும் ஒரு இழு இழுத்தார்.
ஆனால், விஷயத்தைச் சொல்வதில் ஏதோ தயக்கம் இருக்கிற
மாதிரி தோன்றியது.

"என்ன வக்கீலு... என்ன ஆச்சு உங்களுக்கு?"

"எனக்கு ஒண்ணும் ஆகலை. உங்க எதிரிங்களுக்குத்தான்
புதுசா ஒரு பலம் வந்துருக்கு."

"என்ன சொல்றீங்க?"

வக்கீல் பதிலுக்கு ஒரு 'போட்டோ'வைக் காட்டினார். அதைப்
பார்த்த செல்லமுத்துக் கவுண்டருக்கு அப்படியே உடம்பெல்லாம்
நடுங்க ஆரம்பித்தது.

"இந்த 'போட்டோ' ஒண்ணு போதும். உங்க எதிரிங்க உங்க
சொத்தைப் பங்கு போட்டுக்க..."

"இது... இது எப்படி அவங்களுக்கு கிடைச்சது?"

"உங்கப்பா அவர் வெச்சிருந்த சின்ன வீட்டை கல்யாணம்
பண்ணிகிட்டாருங்கறதுக்கான இந்த ஆதாரம் பழைய 'போட்டோ
ஸ்டூடியோ' ஒண்ணுல இருந்துருக்கு. உங்க கெட்ட நேரம் இது
அவங்க பார்வையில பட்டுச்சு. இந்த போட்டோவுக்கும்,
நெகடிவுக்கும் மட்டும் ஒரு லட்ச ரூபா கொடுத்துருக்கான் உங்க
தம்பி..."

"வக்கீலு... அவனை நீங்களும் என் தம்பிங்காதீங்க."

"நான் மட்டும் இல்ல... இனி ஊர், உலகமே அப்படித்தான்
சொல்லப் போகுது. அவங்கதான் இந்த போட்டோவையே எனக்கு
அனுப்பி வெச்சு - 'இதுக்குப் பிறகும் இந்த கேஸ் ஜெயிக்கும்னு
நினைக்கறீங்களா?'ன்னு கேட்டது..."

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

“வக்கீலு... இந்த போட்டோ ஒரு செட்டப் போட்டோ, எங்கப்பா சத்தியமா அந்த பொம்பளய கல்யாணம் பண்ணல. அந்த நாயும் எங்கப்பனுக்கு பொறக்கல.”

“இந்தப் பேச்செல்லாம் கோர்ட்டுல நிக்காது. வழக்கை வாபஸ் வாங்கிட்டு உங்களுக்குள்ள சமாதானமா போயிடுங்க. சட்டப்படி போனா சொத்துல சரிபாதி அவனுக்கு போயிடும். மறுபாதிதான் உங்களுக்கு. ஆனா, நீங்களோ சொத்தை வெச்சு நிறைய கடன் வாங்கி இருக்கீங்க. அந்தக் கடனுக்கு உங்க பங்கு சொத்து சரியாயிடும். மிச்சம் உங்க தம்பிக்கு போயிடும். அப்புறம் உங்களுக்கு தெருவுதான்.”

— வக்கீல் இடம் பார்த்து குண்டு போடுவது போல பேச வேண்டியதை பேசிவிட்டு கிளம்பிச் சென்றார்.

செல்லமுத்துக் கவுண்டருக்கு தலையைச் சுற்றியது. ஏற்கெனவே பொன்னுசாமிப் பிள்ளையால் நாயக்கர் மாளிகையை மையமாக வைத்து சிக்கல். அடுத்து என்னடாவென்றால் எப்பொழுதோ செத்துப் போய்விட்ட அப்பாவின் வைப்பாட்டியால் – அவளது பிள்ளையால் இப்பொழுது மொத்த சொத்தும் பறிபோய்விடும் ஒரு பரிதாப நிலை.

ஒரு கணம் என்ன செய்வது, எதைச் செய்வது என்றே தெரியவில்லை! நடுத்தெருவில் நிற்பது போல் எல்லாம் மனக்கண்ணில் காட்சிகள் தோன்ற ஆரம்பித்துவிட்டன.

தோள்கொடுத்துக் காப்பாற்ற பிள்ளைகளும் இல்லை. பொன்மேனியின் வயிற்று ராசியோ, இல்லை வாங்கி வந்த வரமோ – வாரிசே இல்லாமல் போய்விட்டது.

இந்த நிலையில் என்னதான் செய்வது?

ஒரே வழிதான் இருப்பதாகத் தோன்றியது.

அது நாயக்கர் மாளிகையை வசப்படுத்துவதுதான்!

அது மட்டும் அந்தப் பத்து லட்சத்துக்கு வசமாகிவிட்டால், அதை வைத்தே வாழ்க்கையில் எப்படியாவது இப்போது இருப்பதைவிட நல்ல நிலைக்குப் போய்விட முடியும் என்று தோன்றியது.

ஆனால், அதுவோ உள்ளே நுழைபவர் உயிரையே அல்லா வாங்கிவிடுகிறது...

விருட்டென்று எழுந்தார் செல்லமுத்துக் கவுண்டர்.

நடுத்தெருவில் ஒரு அநாதையாக நின்று சாவதற்கு-நாயக்கர் மாளிகையை வசப்படுத்த முயன்று சாவது கொஞ்சம் மேன்மையான ஒன்றாகத் தோன்றியது.

உயிரை வைத்து ஒரு விளையாட்டு.

விளையாடுவதைத் தவிர வேறு வழி இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை.

பொன்மேனியிடம் போய் இதையெல்லாம் பிரஸ்தாபித்தால் குறுக்கே விழுந்து தடுத்துவிடுவாள் என்றும் எண்ணியவர், அதன் பின் சொற்ப விநாடிகள் கூட தாமதிக்கவில்லை.

புறப்பட்டுவிட்டார்!

கண்மாய்க்கரையில் பாளையில் பிடித்துப் போட்ட மீன்களை எல்லாம் உலரப் போட்டு கருவாடு ஆக்குவதில் மும்முரமாக இருந்தான் சிங்கராயன்.

அந்தக் கரை வெளிமேல் ஒரு சிறுவன் ஓடிவந்து கொண்டிருந்தான்.

சிங்கராயனுக்கும் அவன் தன்னைத்தான் நோக்கி வருகிறான் என்பது தெரிந்தது.

“அண்ணே... அண்ணே...”

“என்னாடா?”

“நாயக்கர் அரண்மனைக்கு ஒருத்தர் வந்துருக்காரு. நீ எங்கேன்னு கேட்டாரு...”

“போச்சுடா... இரண்டு நாள் முந்திதான் ஒருத்தன் வந்து அலறி அடிச்சுக்கிட்டு ஓடினான். அதுக்குள்ள இன்னொருத்தனா?”

“நீங்க உடனே வருவீங்களாம். வேல்கம்பு கதவுகிட்டயே நின்னுக்கிட்டிருக்காரு...”

அந்தப் பொடியன் சொல்லச் சொல்ல சிங்கராயன் முகத்தில் ஏகப்பட்ட மாற்றங்கள்.

“சரி... நீ இங்க இருந்து இந்த மீன்களைப் பார்த்துக்க. நான் போயிட்டு வந்துடுறேன்.”

சிங்கராயன் கிளம்பினான்.

பெட்டிக்கடை வீரண்ணன், மாளிகை முன் நிற்கும் செல்லமுத்துக் கவுண்டரிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

“ஒரு நா, ரெண்டு நா இல்ல சாமி... முப்பது வருஷமா இந்த மாளிகை இப்படித்தான் கிடக்குது. இதோட பேரைச் சொன்னாலே சிலருக்கு காய்ச்சல் வந்துடுன்னா பார்த்துக்குங்களேன்.”

“நானும் கேள்விப்பட்டேன் பெரியவரே... அப்படி என்னதான் இந்த மாளிகை இருக்குது?”

“என்னான்னு சொல்ல... நாயக்கர் சம்சாரமும், அவங்க புள்ளைங்களும் ஒரே நேரத்துல தூக்குல தொங்கி உகரை விட்டுட்டாங்க. நாயக்கரையும் அவரது மச்சினனே சுட்டுக் கொன்னதால அவரையும் போலீஸ் புடிச்சுக்கிட்டு போயிடிச்சு.

அதுக்குப் பொறவுதான் இந்த மாளிகையே மங்க ஆரம்பிச்சிடுச்சு. தன்னோட புருஷன், அப்புறமா அவ்வளவு சொத்தும் பறிபோயிட்ட அதிர்ச்சியில்தான் நாயக்கர் பொண்டாட்டி தூக்குல தொங்குனதா சொல்லுவாங்க.

அவங்கதான் இந்தப் பங்களாவை யாரும் சொந்தம் கொண்டாடக் கூடாதுன்னு ஆவியா வந்து தடுக்கறதா நாங்க நினைக்கிறோம்.”

“முப்பது வருஷமாவா?”

“முப்பது இல்ல... முன்னூறு வருஷமானாலும் சரி, யாரும் இந்த மாளிகைக்குள்ள வரக்கூடாது. நானும் வரவிடமாட்டேன்னு அந்தம்மா சபதம் போட்டதா சொல்லுவாங்க...”

“அப்படி அவங்க சபதம் போடக் காரணம்?”

“எல்லாம் அந்தச் சண்டாளி அல்லிக்கரை செங்கமலம்தான். வேற யாரு?”

“அது யாரு?”

“நாயக்கரோட வைப்பாட்டிதான். வேற யாரு?”

பெட்டிக்கடை வீரண்ணன் 'வைப்பாட்டி' என்றதும் செல்லமுத்துக் கவுண்டருக்கு தன் விஷயம் ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

"இங்கேயும் ஒரு வைப்பாட்டியாலதான் சிக்கலா?" என்றார் உடனே...

"இங்கேயும்னா...?"

"அது... அது... இல்ல, பல இடங்க இப்படித்தான் சீரழிஞ்சு போயிருக்கு. அதான் அப்படி கேட்டேன்..."

"மத்த இடம் பத்தி எனக்குத் தெரியாது. ஆனா இங்க அப்படித்தான். இந்த செங்கமலம், நாயக்கர் சொத்து அவ்வளவையும் அழுத்திட்டா. கடைசியா அவ குறி வெச்சது இந்த மாளிகையை... ஆனா அதுக்குள்ள நடக்கக் கூடாது எல்லாம் நடந்து மாளிகை நாசமாப் போச்சு..."

"இப்ப அந்தச் செங்கமலம் எங்க இருக்கா?"

"தெரியாது... ஆனா ஆவதும் பெண்ணாலே, அழிவதும் பெண்ணாலேங்கறது எங்க ஊரைப் பொறுத்தவரை அப்படியே பலிச்சிடிச்சு. இந்த மளிகை உருவாகக் காரணமே நாயக்கர் சம்சாரம் பங்கஜ மீனாட்சிதான். இது அழியக் காரணமும் அவங்களாவே இருந்துட்டாங்க..."

"அப்ப உள்ளார இருந்து எல்லாரையும் மிரட்டிக்கிட்டிருக்கறது அவங்க ஆவிதானா?"

"அதுவேதான்! அதுல என்ன சந்தேகம்? அவங்க ஆவி இந்தப் பக்கமா நடந்து போறதை நாங்களே பல தடவை பார்த்துருக்கோமே..."

- பெட்டிக்கடை வீரண்ணன், செல்லமுத்துக் கவுண்டருக்குள் பிதியைக் கரைத்தபடி இருந்தான்.

ஆனால், அதையெல்லாம் கவுண்டர் நம்பியது போலவே தெரியவில்லை.

மாளிகையை பார்த்தபடி இருந்தார்.

சிங்கராயனும் வந்து சேர்ந்தான்.

"யாருங்க நீங்க... என்ன விசயம்?"

"இந்த மாளிகையை நான் வாங்கலாம்னு இருக்கேன். அதுக்கு முந்தி உளற சுத்திப் பாக்கணும்."

"நாயக்கர் மகன்கிட்ட உத்தரவு வாங்கிகிட்டு வந்துட்டாங்களா?"

"இரண்டு நாளைக்கு முந்தி ஒருத்தர் வந்துருப்பாரே..."

"ஆமாம்..."

"அவரும், நானும் சேர்ந்து வாங்கத்தான் ஆசைப்பட்டோம். என் சார்பாதான் அவர் வந்தாரு..."

"அது சரி... அவர்தான் தலைதெறிக்க ஓடினாரே! அதைப் பார்த்துமா உங்களுக்கு இங்க வரணும்னு தோணினுச்சு..."

"அப்படித்தான் வெச்சுக்கோயேன்..."

"தெரியம்தான்! ஆமா, அவரு இப்ப எப்படி இருக்காரு?"

"அவர் எப்படி இருந்தா உனக்கென்ன... நீ சாவியைக் கொடு..."

"நல்லா யோசிச்சுக்குங்க. அவராவது அதிர்ஷ்டவசமா உயிர் தப்பினாரு... உங்களுக்கு அதுக்கும் சந்தர்ப்பமில்லாம போயிடப் போகுது."

"நான் ஒண்ணு கேட்கலாமா?"

"தாராளமாக கேளுங்க..."

"நீ இந்த மாளிகைக்கு காவக்காரனா... இல்லை வாங்க வர்றவங்களை விரட்டி அடிக்கறவனா?"

- செல்லமுத்துக் கவுண்டர் கேள்வி அவன் முகத்தில் கீறியது.

"அப்ப நீங்க என் பேச்சைக் கேக்கப் போறதில்லைன்னு சொல்லுங்க..."

"எதுக்கு கேக்கணும்...? பத்து லட்ச ரூவா தந்தா போதும் - யார் வேணும்னா இந்த மாளிகையை எடுத்துக்கலாம்னு இதோட சொந்தக்காரங்களே சொல்லும்போது நீ ஏன்ப்பா இப்படி வர்றவங்களை துரத்தறே...?"

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

63

- கவுண்டர் அப்படி ஒரு கேள்வியைக் கேட்ட பிறகு அவன் மறு பேச்சு பேசவில்லை. சரேரென்று சாவிக் கொத்தை எடுத்து நீட்டினான்.

"இப்படி சாவியை நீட்டுனா எப்படி...?"

"வேற என்ன செய்யச் சொல்றீங்க...?"

"உள்ள வந்து எல்லா இடத்தையும் காட்டு."

"அதுக்கு வேற ஆண்ப் பாருங்க."

"வேற ஆளா இங்க காவக்காரன்?"

- செல்லமுத்துக் கவுண்டர் அழகாக மடக்கினார். அவனோ முறைத்தான்.

"என்ன பாக்கறே... இங்க புறப்பட்டு வர்றதுக்கு முந்தி இப்ப இந்த மாளிகையோட ஒரே வாரிசா இருக்கற நாயக்கரோட கடைசி மககிட்ட பேசிட்டுத்தான் வந்தேன்.

'சிங்கராயன் எங்கப்பா காலத்துல இருந்து இருக்கிறவன். ஏன்னு தெரியல... அவனே எங்களுக்கு எதிரா பேசறான்'னு சொல்லுச்சு."

சிங்கராயன் அதைக் கேட்டு- சற்றே பெரிய தன் கண்களை மேலும் அகட்டினான்.

"அங்க ஆவி சுத்தறதா சொல்லியே அந்த மாளிகை மதிப்பை எல்லாரும் குறைச்சுட்டாங்க. நீங்களாவது நம்புங்க. அங்க அப்படி எதுவும் இல்ல'ன்னும் சொன்னிச்சு."

- செல்லமுத்துக் கவுண்டர் பதில் சிங்கராயனை மட்டுமல்ல... சற்று முன் வரை அவரிடம் வந்து பீலா விட்டுக்கொண்டிருந்த பெட்டிக்கடை வீரண்ணனையும் கூட அது அதிரச் செய்தது.

"நீங்க என்ன சொன்னாலும் சரி... நான் உளறல்லாம் வரமாட்டேன். நாயக்கர் மக வீம்பு பேசுது. அது எப்படியாவது இந்தப் பங்களாவை வித்து காசு பாக்க நினைக்குது... பாவம் அதோட கஷ்டநிலை அப்படி..."

"இப்படி பேசற நீ காவக்காரனா இல்லாம இருந்தா நான் ஒத்துக்குவேன். சும்மாக் கிடக்கற மாளிகைய வெளிய இருந்து

காவக்காக்க நீ எதுக்கு? காக்கா குருவி போதுமே...?"

-தொட்டுத் தொட்டு துளை போட்டது செல்லமுத்துக் கவுண்டரின் கேள்வி. அவனும் பேந்தப் பேந்த விழித்தான்.

"நல்லாத்தான் முழிக்கிறே... எப்பவோ தூக்குல தொங்குன நாயக்கர் சம்சாரம் ஆவியா இருந்து துரத்தறாங்களாக்கும்... கதைதான்!"

- கவுண்டரின் நக்கல் தூள் பறந்தது. அப்படியே சாவிக்கொத்தை ஒரு முறை தூக்கிப் போட்டுப் பிடித்தார்.

தெரியமாக மாளிகைக்குள் கிராடிக் கதவை தள்ளிக்கொண்டு காலையும் வைத்தார்.

சிங்கராயன் பார்க்க- வீரண்ணன் மெல்லிய குரலில், "முதல் முதலா ஒரு விவரமான மனுஷன் வந்துருக்கான்... என்ன பண்ணப் போறே?" என்றான்.

அட!

7

குண்டுக்கட்டாக விக்கிர நாயக்கரைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்த ராஜதுரையைப் பார்த்து பதறிவிட்டான் பங்கஜ மீனாட்சி.

ராஜதுரை அசரவில்லை.

அவரை மாளிகையின் படுக்கை அறைக்குள் தள்ளி கதவைப் பூட்டினார்.

"என்ன பங்கஜம் பார்க்கறே... எனக்கு வேற வழியே தெரியல. அதான் கட்டி தூக்கிகிட்டு வந்தேன். ஜாக்கிரதை! விட்டா ஒடிப் போயிடுவாரு. அவமேல அப்படி ஒரு பைத்தியமா இருக்காரு" என்றும் சொல்ல- பங்கஜ மீனாட்சி பொலபொலவென்று கண்ணீர் விட்டான்.

"இப்படியெல்லாம் நடந்துக்கற மனுஷனே இல்ல இவரு. இப்படி மாறிவிட்டாரே...!"

“அதான் அவ வெச்ச மருந்தோட சக்தி.”

“மருந்துன்னா...”

“வசிய மருந்து...”

“சண்டாளி... சண்டாளி. ஆமா... அதுக்கு இவ்வளவு சக்தியா?”

“அதான் பாக்குறியே... பாத்துமா இப்படியொரு கேள்வி?”

- அப்பொழுது கணக்குப்பிள்ளையும் குறுக்கிட்டார்.

“தம்பி... நீங்க சொன்னதுதான் என்னோட கருத்தும். ஆனா, அம்மாவால நம்ப முடியல...”

“இவளுக்கு இந்த மாதிரி விஷயம் பத்தியெல்லாம் எதுவும் தெரியாது கணக்குப்பிள்ளை. அது சரி... அவளோ பக்கத்து ஊர். அவ எப்படி இங்க வந்து இவரைப் பிடிச்சா?”

“எல்லாம் அந்த ஜம்புலிங்கம் பண்ணுன வேலைப்பா. அவன்தான் முதலாளியோட பொறந்த நாள் அன்னிக்கு அவளை கூட்டிக்கிட்டு வந்தான். ஒரே நாள்ல அவளும் முதலாளியைச் சாச்சிட்டா...”

“ஒரே பார்வையில ஒரு மனுஷனை வீழ்த்தற அளவுக்கு அவ ஒண்ணும் பெரிய ரம்பையா தெரியலையே...”

“அது உண்மைதான். ஆனா, அவளுக்கு பயங்கரமா வசிய வித்தையெல்லாம் தெரியுமனு நான் கேள்விப்பட்டு இருக்கேன்...”

“அப்ப அவ தாசி இல்ல. சூன்யக்காரின்னு சொல்லு.”

“நிச்சயமா...! அப்பப்ப சுகுகாட்டுக்கு போறதென்ன... வாரதென்ன?”

- கணக்குப்பிள்ளை சொன்ன அந்தப் புதிய விஷயம் ராஜதுரையின் நெற்றியில் வரிப் பந்தல் போட்டது. கண்களிலும் ‘மளுக்’கென்று ரத்தம் பாய்ந்து- வெண்ணிற திரை சிவந்து போகத் தொடங்கியது.

இடையில் யாரோ நாயக்கரை அடைத்த அறையின் கதவுத் துவாரம் வழியாக உள்ளே பார்த்துவிட்டு அலற ஆரம்பித்தார்.

“ஐயய்யோ... ஜன்னல் கம்பியை வளைச்சிட்டு நாயக்கர்ய்யா தப்பி ஓடப் பாக்கறாரு. ஒடி வாங்க... ஒடி வாங்க...”

- குரல் கேட்டு ராஜதுரையும், கணக்குப்பிள்ளையும் ஒடிச் சென்று

கதவைத் திறந்து பார்த்துபோது- உள்ளே நாயக்கர் இல்லை. ஒரு கைதி சிறையில் இருந்து தப்பி ஓடியது போல ஜன்னல் கம்பி வளைக்கப்பட்டு இருந்தது.

ராஜதுரையால் ஆத்திரத்தை அடக்க முடியவில்லை.

“அவளை என்ன பண்ணுறேன் பாரு...!” என்றபடி தனியாளாக துப்பாக்கியுடன் வெளியே ஓடிவந்து- அவரது ஜீப்பில் தாவி ஏறினார்!

எந்தப் பயமும் இல்லாமல் செல்லமுத்துக் கவுண்டர், மாளிகை நோக்கி நடப்பது சிங்கராயனை ஆச்சரியப்படுத்தினாலும்... அவன் முகத்தில் ஒரு மர்மச் சிரிப்பு.

அவரும் ‘போர்டிகோ’ பாகம் கடந்து படிகளில் ஏறி காரிடாரில் நடந்து முகப்பு நுழைவாயில் கதவு முன் போய் நின்று பூட்டைப் பார்த்தார். அப்படியே திரும்பி ஒரு பார்வை!

வீரண்ணனும், சிங்கராயனும் கிராதிக்கதவுக்கு அருகில் ஏதோ அய்யனார் கோவில் சிலைகள் போல நிற்கிற மாதிரி இருந்தது. மளமளவென்று பூட்டைத் திறந்தார்.

பிறகு, கதவைத் தள்ளிவிட்டார்.

இரண்டு நாள் முன் வந்து சென்றிருந்த பொன்னுசாமிப் பிள்ளையின் காலடித் தடயங்கள் பளிச்சென்று தெரிந்தன.

அந்த பனை நுங்கு அளவுக்கான சிலந்தி- மீண்டும் ஒரு முழு வலையைப் பின்னி இருந்தது. அதைப் பார்த்தவர் அதை அறுப்பதற்கு முன் பாதுகாப்பாக இருக்கட்டும் என்கிற மாதிரி இடுப்புப் பகுதியில் கையைவிட்டு- கைத்துப்பாக்கி ஒன்றை வெளியே எடுத்தார்.

அதை வலது கையில் பிடித்த படியே நடந்தார். மீண்டும் ஒரு நிலைகால் கதவு. அதிலும் பூட்டு தொங்கியது. அதையும் திறந்தவர்- உள்ளே பார்வையை விட்டார்.

பளிச்சென்று ஒரு குட்டி மைதானம் போல மார்பின் கல் பதிக்கப்பெற்ற படு துப்புரவான ஹால்! நடுவில் கூம்பு விதானம்!

நாலாபுறமும் அதில் கண்ணாடி பதிக்கப்பெற்று சூரியக் கதிர்கள் ஊடுருவி இருந்தன.

சரேலென்று ஒரு கறுப்புப் பலகையை மூடிப் போர்த்தினாற் போல அவை அப்படியே வெளிச்சத்தை இழக்க- ஹால் மொத்தமும் திடீர்மென்று கும்மிருட்டானது.

அகர வேகத்தில் அப்படி நடந்ததால் செல்லமுத்துக் கவுண்டருக்கும் ஒரு விநாடி நெஞ்சை அடைத்தது. காது மடல்கள் படபடவென்று துடித்தன. அதே காது அடைக்கும் அளவுக்கு ஒரு விலென்று அலறல்! அந்த அலறல் ஒலி ஹாலின் எல்லா பாகங்களிலும் ஒரு பந்து போல முட்டி மோதி- அவரது கைகளால் காதுகளை பொத்திக்கொள்ள வைத்தது.

கண்களையும் இறுக்கமாக மூடிக்கொண்டார். ஆனால், மூக்கில் ஒரு வித தூர்நாற்றம் புகைவாசமாய் நுழைந்து அமட்டியது. கண்களைத் திறந்துபோது சப்தநாடியும் நொறுங்கிவிட்டது. சுற்றிலும் ஒரே புகை மண்டலம். எதிரே நடு ஹாலில் தலைவிரி கோலமாய் கோரைப்பல்லுடன்- மிக அகண்ட விழிகளுடன் ஒரு பெண்! அவளது கையில் யாரோ ஒரு மனிதனின் தலை மட்டும் இருந்தது. உதட்டுக்குக் கீழே ரத்தத்தை உறிஞ்சிக் குடித்த கரைகள் தெரிந்தன.

அவளும் மெல்ல கவுண்டரை நோக்கி வர ஆரம்பித்தாள். துப்பாக்கி பிடித்த கவுண்டரின் கைகள் படபடவென்று நடுங்கின.

வலுக்கட்டாயமாக தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு அந்தத் துப்பாக்கியை அவளை நோக்கி நீட்டினார். நீட்டிய மறுநொடியே அந்தக் கை மேல் எங்கிருந்தோ ஒரு மண்டை ஓடு வந்து விழுந்தது. துப்பாக்கியும் நெளிந்து எங்கோ போய் விழ- ஒரு ஆக்ரோஷ சிரிப்புச் சப்தம் காதை அடைக்கும் அளவு ஒலிக்க ஆரம்பித்தது.

அதுவும் சட்டென்று அடங்கி- திரும்பவும் கூம்பு வடிவ கூரை சாளரத்தில் பளிச்சென்று அந்தக் கறுப்புத் தடை விலக- பளிச்சென்று வெளிச்சம் சரேலென்று ஹாலுக்கு

ஊடுருவியது!

ஒலி- ஒளிக் கண்காட்சியில் கூட சற்று காலதாமதமாக நடக்கும் இந்த மாற்றங்கள் மின்னல் வேகத்தில் நடக்க, ஹாலில் இருந்து வெளியேறும் ஆறு நிலை கால் கதவுகளுக்கு முன்னால் ஆறு பெண் உருவங்கள் தூக்கில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன!

மற்றபடி அவர் விடும் மூச்சுக் காற்றுச் சப்தம்தான். அவ்வளவு நிசப்தம்.

அந்த நிசப்தம் மெல்ல கலைவது போல ஒரு மெல்லிய அழகை சப்தம். எங்கோ வெகுதூரத்தில் யாரோ அமர்ந்து அழுகிற மாதிரி இருந்தது.

அதற்கு மேல் செல்லமுத்துக் கவுண்டராலும் தாள முடியவில்லை. ஓடிவிடும் எண்ணத்தோடு திரும்பியவர் மீது சொத்தென்று ஒன்று வந்து விழுந்தது. 'ஆ'வென்ற அலறலோடு அதை உதறியவர்- கீழே விழுந்ததைப் பார்த்துவிட்டு மேலும் அலறினார். அது ஒரு தலையில்லாத பிஞ்சுக் குழந்தையின் சடலம்!

"என்னை விட்டு... நான் இங்கே வரலை... நான் இந்த பங்களாவையும் வாங்கலை... என்னை விட்டு" - என்று கத்திக்கொண்டே வெளியே ஓட ஆரம்பித்தார்.

பொன்னுசாமிப் பிள்ளை ஓடிவந்தது போலவே பின்னங்கால் மண் பிடரியில் பட ஓடி வந்தவர்- கிராதிக்கதவருகே சுருண்டு விழுந்தார்.

வீரண்ணனும், சிங்கராயனும் அதைப் பார்த்து மீசையை நீவிக்கொண்டு சிரித்தனர்.

8

மீண்டும் அல்லிக்கரை செங்கமலத்தின் வீட்டு வாசல்! கீறிச்சிட்டு நின்ற ஜீப்பில் இருந்து ஒரே குதியாகக் குதித்தபடி இறங்கினார் ராஜதுரை. கையில் மூன்றடி நீள குழாய்த் துப்பாக்கி. காடுகளில் அது

பல மான்களையும், காட்டுப் பன்றிகளையும் சுட்டுத் தள்ளியுள்ளது.

அதை நீட்டிப் பிடித்தபடியே வீட்டுக்குள் நுழைந்தார். இந்த முறை அந்த வீட்டிலும் தடி தடியாய் பல அடியாட்கள் இருந்தனர். ராஜதுரையின் முன்னால்- அவரை மறிப்பது மாதிரி வந்து நின்றனர். “விலகுங்கடா... அநியாயமா என் துப்பாக்கிக்கு இரையாகாதீங்க...” உரக்கக் கூச்சலிட்டார் ராஜதுரை.

“பறவைகள் சுடுற துப்பாக்கியை வெச்சுக்கிட்டு பூச்சாண்டியா காட்றே... ஒழுங்கா திரும்பிப் போயிடு...”

-அவர்களில் ஒருவன் பதிலுக்கு கத்தினான்.

“வேண்டாண்டா... கூலிக்கு மாறடிக்கிற நாயுங்களா! நான் அசல் வேட்டைக்காரன். இதால நான் புலியையே சுட்டவன்...”

“அப்படியா... எங்கே சுடு பார்க்கலாம்...?”

- ஒருவன் சட்டை பட்டனை வேகமாக அவிழ்த்து மார்பைக் காட்டினான்.

“வேண்டாம்... சொன்னாக் கேளு.”

“சும்மா சுடுடா... பெரிய வேட்டைக்காரன்னியே சுடுடா பார்ப்போம்...”

- அவனும் முன்னேறி துப்பாக்கிக் குழலின் துவாரத்தை அப்படியே மார்பால் மூடி அழுத்தினான். அழுத்தியபடி ராஜதுரையையும் சேர்த்துத் தள்ளினான்.

அவரும் தள்ளப்பட்ட நிலையில் சில அடிகள் வரை பின்னால் சென்றவர்- பொறுமை இழந்தவராக ஸ்டிரிக்கரில் இருந்த ஆள் காட்டி விரலை ஒரு அழுத்து அழுத்தினார்.

அடுத்த நொடி மார்பில் சிவப்பு ரத்தச் சிதறலோடு- தள்ளியவன் விழுந்தான். துப்பாக்கி முனையோ அப்படியே அடுத்த அடியாளை நோக்கித் திரும்பியது. அவர்களும் வெலவெலக்க ஆரம்பித்தனர்.

கீழே விழுந்தவனின் அலறல் செங்கமலத்தைப் பிடித்து இழுத்து வந்தது.

“டேய்ய்...” என்றபடி ராஜதுரை எதிரில் வந்தாள். மஞ்சள் நிறத்தில் சேலை-ரவிக்கை. பூஜையில் இருந்தவள் போல் தெரிந்தவள் கண்

இரண்டையும் விரித்து முறைத்த விதத்தில் அனல் பறந்தது.

“வாடி வா... ஊர்க் குடியை கெடுக்கப் பிறந்தவளே...”- ராஜதுரை வக்கரித்தார்.

“ராஜதுரை...”- கத்தரித்தது ஒரு புதிய குரல். கொடுத்தவர் விக்கிரம நாயக்கர்தான்!

“மாப்ளே...”

“வாயை மூடு... நான் இனி உன் மாப்ள கிடையாது.”

“மாப்ளே... வார்த்தையை யோசிச்சு பேசுங்க. ஆறு பொண்ணுக்கு அப்பா நீங்க.”

“அதெல்லாம் முடிஞ்ச விஷயம். நான் இனி எப்பவும் செங்கமலத்தோட அடிமை...”- என்றபடி அவள் அருகே வந்து அவளையும் மிகப் பணிவாக ஒரு பார்வை பார்த்தார்.

“மாப்ளே ... இப்படியா உன் புத்தி மழுங்கிப் போகும்?”

“வாய் மூடிகிட்டு வந்த வழியே திரும்பிப் போறியா?”

“போறதுக்கு வரலே... உங்களை இப்படி பித்தனாக்கின இவளைக் கொல்லாம விடமாட்டேன்...”

- அவரது துப்பாக்கி படுவேகமாய் செங்கமலத்தை குறிபார்த்தபடி திரும்பியது.

“வேண்டாம்... அவ என் உயிர். அவளை ஒண்ணும் பண்ணிடாதே”

- அவளுக்கு முன்னால் சென்று கையை உயர்த்தியபடி அவளையும் மறைத்துக்கொண்டு நின்றார்.

“மாப்ளே... சொன்னாக் கேளுங்க. நகருங்க...”

“முடியாது. நீ திரும்பிப் போ...”

“என் தங்கச்சியோட கதி?”

“போய் ஏதாவது குளத்துல விழுந்து சாவச் செல்லு...”

“அடச் சண்டாளா... நானும் பொறுத்துப் பொறுத்துப் பாக்கறேன். எகிறிகிட்டே போறியே... முதல்ல நீ மேல போ...”

- ராஜதுரையின் துப்பாக்கியில் இருந்த தோட்டா சீறிப் பாய்ந்தது. நேராக நாயக்கரின் மார்பைத் தாக்கி- இதயம் வரை ஊடுருவி, அந்த சதைக் கோளத்தையும் சிதறடித்தது.

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

“ஐய்யோ...”- நாயக்கர் துவண்டு சரிந்து கீழே விழ, ராஜதுரை அதை பார்த்து திகைக்க- அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை சரியாகப் பயன்படுத்திக்கொண்ட அடியாட்களும் அப்படியே அவர் மேல் பாய்ந்து ஒரே அழுக்காக அழுக்கினர்.

மன்னரைப் போல வாழ்ந்த விக்கரம் நாயக்கர், தாசி செங்கமலம் வீட்டில் ஒரு நாயைப் போல சுடப்பட்டு இறந்தார் என்கிற செய்தியும் வெகு வேகமாக நாயக்கர் மாளிகை நோக்கி செல்லத் தொடங்கியது!

வெகு நீளமான- செல்லமுத்துக் கவுண்டர் பற்றிய நிஜங்களை அவ்வப்போது கண்ணீருடன் சொல்லி- இறுதியாக அவர் சுருண்டு விழுந்தார் என்பதோடு நிறுத்திய பொன்மேனியை பரந்தாம நாயக்கர் பளபளப்பான கண்களோடு பார்த்தபடி இருந்தார்.

“ஆமா... சுருண்டு விழுந்தாருங்கறேதோட நிறுத்திபுட்டியே, புருஷன் என்ன ஆனான்...? உசுரு இருந்துச்சா... இல்ல, உன் புருஷன் அந்த பொன்னுச்சாமி மாதிரி ‘மெண்டல்’ ஆனானா?”

- பரந்தாம நாயக்கரின் பரிவான கேள்வி அவள் கண்களை மீண்டும் பிழியவிட்டது.

“ஆ ஊன்னா அழுவாதே... தெளிவாச் சொன்னாத்தானே உனக்கு ஏதாவது உபகாரம் பண்ண முடியுமாங்கறது பத்தி நான் யோசிக்க முடியும்?”

நம்பிக்கை தருவது போலவும் பேசினார். அவளும் சேலைத் தலைப்பால் முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டாள். திரும்ப ஆரம்பித்தாள்.

“என் வீட்டுக்காரரை நாலு பேர் ஒரு டிராக்டர்ல போட்டு தூக்கிட்டு வந்து என் வீட்ல சேர்த்துட்டுப் போனாங்க. நானும் அவரைப் பார்த்து பதறிப் போனேன். எங்க ஊர் நாட்டு வைத்தியர் செய்து கேள்விப்பட்டு வந்து பார்த்தாரு. ஏதோ ஒரு மூலிகை வேரை சுட்டு, அதோட புகையை மூக்குல விட்டாரு.

என் வீட்டுக்காரரும் கொஞ்சம் போல கண்ணு திறந்து

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

பார்த்தார். ஆனா என்னையோ, அந்த வைத்தியரையோ அடையாளம் தெரியலே. பேந்தப் பேந்த முழிச்சாரு. நான் அழுதேன். அதைப் பார்த்தார். திரும்பவும் மயக்கமாயிட்டார்.

அதுக்குப் பிறகு மூனு மாசம் வரை படுக்கையிலதான் எல்லாம். இடையில் எங்க மேல ஒரு வழக்கு போட்டுருந்தாரு என் கொழுந்தன். அதுக்கு நோட்டீஸ் வந்துச்சு. இவர் இப்படி இருந்தா எப்படி போகமுடியும்? கேசுல தீர்ப்பு அவங்க பக்கம் சாதகமாயிடிச்சு.

குடியிருந்த வீடு, சோறு போட்ட தென்னந்தோப்புன்னு எல்லாம் ஒரே நாள்ல போயிடுச்சி. என்கிட்ட இருந்த நகைநட்டுன்னு இருக்கறதை எல்லாம் வெச்சு வைத்தியம் பார்த்தேன். பிரயோஜனமில்லை.

அவர் ஒரு நாள் உசுரை விட்டுட்டாரு. எங்க சம்பிரதாயப்படி அவரது உடம்பை பொதைச்சேன். மறுநாள் பால் ஊத்தப் போயிருந்தப்ப சமாதிகிட்ட புதுசு புதுசா பாணைங்க உடைஞ்சு கிடந்துச்சு. வெட்டியானைக் கூப்பிட்டு கேட்டதுக்கு- ‘ஒரு வயசான பொம்பள வந்து சமாதியைத் தோண்டப் போனாள். நான் தடுத்து அனுப்பிட்டேன்’னு சொன்னான்.

ஆரம்பத்துல எனக்கு ஒண்ணும் புரியலை. பொறவுதான் புரிஞ் சிச்சு. அங்க வந்துட்டு போனது அல்லிக்கரை செங்கமலங்கற அந்த நாள் தாசின்னு... வயசாயிட்ட நிலையில் இப்ப அவ வசிய மருந்து பண்ணுறது, ஏவல் செய்யறதுன்னு ஏதேதோ செய்யறதல்லாம் தெரிய வந்துச்சு. அவ என் புருஷன் சமாதிக்கு வந்ததுக்கு பின்னால ஏதோ பெரிய காரணம் இருக்குது.

அதுமட்டுமில்ல... அந்த நாயக்கர் மாளிகையிலேயும் பேயோ- பிசாசோ இல்லை. அவதான் ஏதோ பண்ணுறாங்கறது என்னோட அபிப்ராயம்.”

- பொன்மேனி தன் எண்ணம் முழுவதையும் ஒருவாறு சொல்லி முடித்தாள்.

“உன் கதையைக் கேட்டா எனக்கே ஒரு மாதிரிதான் இருக்குது. சரி, இப்ப நான் என்ன செய்யணுங்கறே?”

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

“அதை நான் இப்ப சொல்லப்போறதில்லை... நாளைக்கு நீங்களே சொல்லுவிங்க...”

“நீ சொல்றது எனக்கு விளங்கலை பொன்மேனி.”

“எப்படி விளங்கற மாதிரி சொல்றதுன்னும் தெரியலை எனக்கு.”

“சும்மா சொல்லு... நான் புரிஞ்சுக்கிட முயற்சி செய்யிறேன்.”

“என் புருஷன் வாங்க ஆசைப்பட்ட அந்த நாயக்கர் மாளிகை எனக்கு வேணும்.”

“சரிதான்... விடிய விடிய கதை கேட்டு சீதைக்கு ராமன் சித்தப்பான்னு சொல்ற மாதிரியில்ல இருக்கு உன் பேச்சு. ஒருத்தருக்கு இரண்டு பேர் இப்பதான் அங்கே போய் செத்து ஒழிஞ்சிருக்காங்க. இவ்வளவுக்கு பொறவும் அந்த மாளிகை வேணும்னா என்ன அர்த்தம்?”

“அதுக்குள்ளாற இருந்துகிட்டு அராஜகம் பண்ணுற அந்த அல்லிக்கரை செங்கமலத்தை அழிக்கணுங்கறேன்...”

“அவதான் அங்க இருந்துகிட்டு எல்லா லொள்ளும் பண்ணுறாள்ளு எதை வெச்சு சொல்றே?”

“அவதான்... அவளேதான்! எந்த நாயக்கர் மாளிகை எட்டுத் திக்கும் பேரோடையும், புகழோடையும் இருந்திச்சோ... அது சுடுகாடா மாறணுங்கறதுதான் அவ ஆசை. அதைத்தான் அவ செய்துகிட்டிருக்கா...”

“சரி... அதுதான் உனது எண்ணம்னா உன் விருப்பப்படி என்ன செய்யனுமோ அதைச் செய்...”

“அதுக்காகத்தானே உங்களுக்கு முந்தி விரிக்கவே வந்துருக்கேன்.”

“நீ என்ன சொல்றே?”

“அஞ்சு காசு செலவு இல்லாம அவளை தீர்த்துக்கட்டவும்- அதே நேரம் உங்களைக் காப்பாத்தவும் வந்துருக்கேன்.”

“இன்னமும் நீ என்னா சொல்றேன்னு எனக்கு

விளங்கலை."

"நாளைக்கு வரை பொறுத்திருங்க... விளங்கும்."

- அவள் விடை சொல்ல முயல்கிற மாதிரி இருந்தது. ஆனால், அது ஒரு கேள்விக்குறியாகி தேங்கித்தான் நின்றது. அதற்குப் பிறகு பரந்தாம நாயக்கரும் அவளிடம் பேச்சை வளர்க்கவில்லை.

"சரி... நாளைக்கு இதே நேரம் வருவேன். விளங்கற மாதிரி சொல்லு. எனக்கு விளங்கலைன்னா கழுத்தைச் சுத்தி மூக்கைத் தொடாம இடத்தைக் காலி பண்ணிடு."

"இல்ல... நாளைக்குத்தான் நீங்களும் இந்தப் பொன்மேனி எப்படிப்பட்டவங்கறதைப் புரிஞ்சுக்குவீங்க."

- பரந்தாம நாயக்கர் அவள் பதிலை ரசித்தார். இனி பேச ஏதுமில்லை என்கிற மாதிரி கிளம்பத் தயாரானார்.

கூட்டில் கிடந்த அவரது அங்கவஸ்திரத்தை அவளே எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

அப்பொழுது அவள் பார்த்த பார்வையில் ஏராளமான பொருள்!

குழந்தைகளுக்கு சோறு ஊட்டிக்கொண்டிருந்தாள் பங்கஜ மீனாட்சி. அப்பொழுதுதான் அந்தச் செய்தி அவளை அடைந்தது.

"ஆமாம்மா... நம்ம முதலாளியை உங்க அண்ணன் சுட்டுக் கொன்னுட்டாரு. அதுமட்டுமில்ல... அவரையும் பிடிச்சு போலீஸ்ல கொடுத்துட்டாங்க."

- தகவல் காதை அடைத்தது. மறுநொடி அவளது இதயம் அறுந்து பொத்தென்று அவளது வயிற்றுக்குள் விழுந்தது.

நொறுங்கிப் போய் ஒரு ஓரமாய் அமர்ந்தாள். குழந்தைகள் சுற்றி நிற்குகொண்டன.

"அம்மா... பேசும்மா... ஏம்மா ஒரு மாதிரி ஆயிட்டே! பேசும்மா..." - அனத்த ஆரம்பித்தன.

'பங்கஜம்! உலகமே பார்த்து அசந்து போற மாதிரி உன் புருஷன் இந்த மாளிகையைக் கட்டிட்டாரு. இப்படி ஊரே கண்ணுப்படுற மாதிரி கட்டுனா திருஷ்டியில் இது மூழ்கிப் போயிடும். ஏதாச்சும் பலி கொடுத்து திருஷ்டியைக் கழிக்கப் பாரு. இல்லாட்டி நிம்மதியா வாழ விடாது.'

- யாரோ மாளிகை கிரகப் பிரவேசத்தின்போது சொன்னது அவள் காதில் எதிரொலித்தது.

அந்த கருத்து மெய்யாகிவிட்டது.

இனி வாழ்வதில் அர்த்தமே இல்லை.

ஆதரவு காட்டுவதற்காக இருந்த அண்ணன் கூட அநியாயமாக கொலைகாரன் ஆகிவிட்டான். தாலி கட்டியவனும் எவ்வளவு தாழ்ந்து போக வேண்டுமோ அவ்வளவு தாழ்ந்து உயிரையும் விட்டுவிட்டான்.

இவ்வளவுக்கும் பிறகு வாழ்வதில் ஏதாவது அர்த்தம் இருக்கிறதா? அவள் மளமளவென்று அடுத்தக்கட்ட நடவடிக்கையில் இறங்கத் தொடங்கினாள்.

போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் விசாரணைக்காக மாளிகைக்கு வந்தபோது ஒரு ஏவலாள் கூட இல்லை. மயானத்துக்கு வந்தது போல அது வெறிச்சோடி கிடந்தது.

சிங்கராயன் மட்டும் வாசலில் சோகமாக நிற்குகொண்டிருந்தான்.

"உள்ளே யார் இருக்கா?"

"அம்மா இருக்காங்க சார்..."

"இன்னும் யாரெல்லாம் இருக்காங்க...?"

"முன்ன வேலைக்காரங்களே அம்பது பேர் இருப்பாங்க. இப்ப ஒருத்தர் கூட இல்ல."

"முதலாளியோட நடவடிக்கை பிடிக்காம வேலையைவிட்டு நின்னுட்டாங்க."

"ஏன்... நீ நிக்கலியா?"

"இல்லீங்க... நான் முதலாளி குடும்பத்து உப்பைத் தின்னு

வளர்ந்தவங்க. விட்டுட்டுப் போக மனசு வரலிங்க.”

- அவன் பதிலை அசை போட்டவராக விறுவிறுவென்று உள்ளே நுழைய ஆரம்பித்தார். முகப்பு நுழைவாயிலைக் கடந்து காரிடாரில் நடந்து- பிரதான கதவையும் தாண்டி ஹாலுக்குள் நுழைவதற்கான கதவருகே சென்று நின்றபோது அது தாழிடப்பட்டிருந்தது.

கைவசம் இருந்த லத்திக் கம்பால் அதை முதலில் மென்மையாகத் தட்டினார். பிறகு பலமாக...! அதன் பிறகு சாவித் துவாரம் வழியாக உள்ளே பார்க்கவும் கண்ணில் முள் ஏறியது போல ஒரு அதிர்ச்சி. அதன்பின் கதவை உடைத்துக்கொண்டு உள்ளே செல்லவும்... அவர் வாழ்நாளில் பார்த்திராத காட்சி அங்கே அரங்கேறி இருந்தது.

வரிசையாக ஆறு பிணங்கள்!

பங்கஜ மீனாட்சியில் தொடங்கி அவளது ஆறு வயது மகள் வரை ஒரே சீரான வரிசையில் தொங்கிக்கொண்டு இருந்தனர். ஆறாவது பெண்ணான மூன்று வயது சந்தானலட்சுமி மட்டும் தூக்கில் தொங்காமல்- அதற்கு கட்டப்பட்டிருந்த கயிறு எப்படியோ அவிழ்ந்ததில் கீழே விழுந்து மயங்கிக் கிடந்தது.

அந்தக் குழந்தைக்கு மூச்சு இருக்கிறதா என்றுதான் முதலில் பார்த்தார்.

நல்லவேளை... அதன் மூக்குத் துவாரங்கள் இடையே சூடான காற்று போய் வந்தது. அப்படியே தூக்கி தோள் மேல் போட்டுக்கொண்டவர், விறுவிறுவென்று வெளியே வந்தார்.

அதன்பின் ஊரே செய்தி அறிந்து அந்த நிலைகால் வரை தொங்கிக்கொண்டிருந்த அந்தச் சடலங்களைப் பார்த்து அயர்ந்து போனது. பலரது கண்களில் பீதி பொங்கி வழிந்தது.

ஒரு மணி நேரத்திற்குப் பிறகு வரிசையாக பிணங்கள் ஒரு வேனில் ஏற்றப்பட, கதவை இழுத்துப் பூட்டியது போலீஸ்!

அப்பொழுது போலீசுக்கு தெரியாது.

அந்த மாளிகை அதன்பிறகு பூட்டியபடிதான் எல்லா நாளும் இருக்கப் போகிறது என்பது.

மாளிகைக்கு வெளியே நின்று வேடிக்கை பார்த்தவர்களில் ஜம்புலிங்கமும் இருந்தார். தனது பொறாமை எல்லை மீறிப்

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

போய்விட்டதாக அவரே நினைக்கிற மாதிரி இருந்தது.

கணக்குப்பிள்ளையும் அந்தக் கூட்டத்தில் இருந்தார்.

“நீ நல்லா இருப்பியா...? அநியாயமா எல்லாரும் அழியக் காரணமா இருந்துட்டியே! உன்னை செத்துப் போன நாயக்கரம்மா ஆவி கம்மா விடாது பார்...” என்று எல்லோருக்கும் கேட்கும்படியாகக் கத்தினார்.

அதன் பிறகு மிகச் சரியாக 11-ம் நாள்.

விக்கிரமநாயக்கன் பட்டி வயல் வரப்பில் பட்டுவேட்டி சரசரக்க -அறுப்பு நடப்பதைப் பார்க்க வந்தவர்- வரப்பில் படுத்திருந்த நல்ல பாம்பு ஒன்றை அறியாமல் மிதிக்கவும், அது சீறி எழுந்து ஒரு போடு போட்டது. சுருண்டு விழுந்தவர் ஐந்து நிமிடத்தில் நீலம் பாரித்து வரப்பிலேயே செத்துப் போனார்.

அதன்பின் பங்கஜ மீனாட்சிதான் பாம்பு உருவில் வந்து பழிவாங்கிவிட்டதாக ஊரே பேசிக்கொண்டது.

இன்ஸ்பெக்டரால் காப்பாற்றப்பட்ட நாயக்கரின் கடைசி மகள் சந்தான லட்சுமியை- அவளுடைய மாமன் ராஜதுரையின் மனைவியே எடுத்து வளர்க்கத் தொடங்கினான்.

பிணம் விழுந்த மாளிகையை அப்படியே போட்டு வைக்கக்கூடாது என்று- ஒரு நாள் விளக்கு ஏற்றுவதற்காக மாளிகைக்கும் வந்தாள்.

வந்தவள்- ஹாலில் ஐந்து பெண்கள் ஒடிப் பிடித்து விளையாடுகிற மாதிரி ஒரு வித சப்தத்தைக் கேட்டு பயத்தில் மயங்கி விழுந்தாள்.

காவக்காரன் சிங்கராயன்தான் அவளை வெளியே தூக்கி வந்து போட்டு, மயக்கமும் தெளிவித்தான். அவள் முகத்தில் தண்ணீர் தெளிப்பதற்காக மாளிகையின் உள்ளே தண்ணீர் எடுக்கச் சென்றவன்- ஒரு அறையில் இருந்து இன்னொரு அறை நோக்கி பங்கஜ மீனாட்சியே ஒரு சிலை போல விரைப்பாக நடந்து போனதைப் பார்த்துவிட்டு அலறி அடித்துக்கொண்டு ஒடி வந்தான்.

அவனும் அதன்பின் எதற்காகவும் உள்ளே செல்லவில்லை!

விடிந்துவிட்டது.

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

பரபரவென்று கைகளைத் தேய்த்தபடி எழுந்த பரந்தாம நாயக்கர்- மளமளவென்று 'பாத்தும்' போய் முகம் கழுவிவிட்டு வந்து- மடங்கிக் கிடந்த தினசரியைத் திறந்தார்.

இதுதான் அவரது அன்றாடம்.

அதன்பின் காப்பி வரும். பருகியபடியே பத்திரிகையைப் படித்து முடிப்பார். அதன்பின் முகச் சவரம், பிறகு குளியல், பின்னர் வியாபாரத் தொடர்பான நடவடிக்கைகள் என்று அவருக்கு சரியாக இருக்கும்.

அன்றும் அந்த வழக்கத்தில் பத்திரிகையைத் திறந்தவருக்கு பகிர் என்றது.

'திருமங்கலம் விருமாண்டி விடுதலை!'- என்கிற ஒரு செய்தி அவரது வயிற்றில் புளியைக் கரைத்தது.

"அடப் பாவி... எப்படி இவன் விடுதலை ஆனான்? வெளியே வரவே முடியாது; தூக்குத்தண்டனைதான்னு சொன்னாரே வக்கீல்" - என்ற முணுமுணுப்போடு மொத்தச் செய்தியையும் படித்து முடித்தவர், நெடுநேரம் வரை எதையும் பேசவில்லை.

சீக்கு வந்த கோழி போல ஆகிவிட்டார்.

அவரது வெல்லமண்டி மேனேஜர் வந்தபோதும், செக்காலை சூப்பர்வைசர் ஒருவர் வந்தபோதும் அவர்கள் தொழில் தொடர்பாக பேசியது எதுவுமே காதில் விழவில்லை.

நினைவெல்லாம் விருமாண்டிதான் நிரம்பி இருந்தான். சாப்பிட உட்கார்ந்தபோதுகூட சுரத்து இல்லை. அவர் வசிக்கும் வீட்டைப் பராமரித்து வரும் அவரது விதவைச் சகோதரியும் ஏதோ வியாபாரத் தொடர்பான குழப்பமாகத்தான் இருக்கும் என்று நினைத்தான்.

பேருக்கு அள்ளிப் போட்டுவிட்டு ஹாலுக்கு வந்தவருக்கு அடுத்த அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. ஹாலில் விருமாண்டியே உட்கார்ந்திருந்தான்!

"வி... விருமாண்டி... நீயா?"

"நானேதான். ஏன் அப்படியே போயிடுவேன்னு

நினைச்சிங்களோ?..."

"இல்ல... அப்படியெல்லாம் இல்ல. வக்கீலைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவர் கூட சொல்வரே, வழக்கு வலுவா இல்லை. நீ எப்படியும் வந்துடுவேன்னு..."

"அப்படியா?"- அவன் கேட்ட விதமே ஒருவித நக்கலோடுதான் இருந்தது.

"சத்தியமா விருமாண்டி..."

"ஏன்யா ஒரு சத்தியத்தை எனக்காக வீண் பண்ணே. நீ சாகணும்னு ஆசைப்பட்டேன்னு தைரியமா சொல்லேன். அதானே உண்மை."

-அவன் பேச்சுக்கு பதில் பேச முடியாதபடி அவனை மலங்கப் பார்த்தார்.

"முழிக்கறதைப் பாரு. சரி... சரி, போய் ஒரு அம்பதாயிரம் கொண்டு வா..."

"அம்பதாயிரமா...?"

"லட்ச ரூவா கேக்கணும்னுதான் நெனச்சேன். சரி, ஒரே நேரத்துல வேண்டாம். அடுத்த மாசம் கேட்டுக்குவோம்னு விட்டுட்டேன்."

"விருமாண்டி... இது அநியாயம்..."

"அதை ஒரு யோக்கியன் சொல்லணும்."

"நான் அப்படி என்ன செய்யக்கூடாத தப்பை செய்துட்டேன்னு இப்படி என்னை பாடாபடுத்தறே...?"

"அது சரி... தினசரி ஒருத்தி கூட படுக்கறது உனக்கு வேணா சரியாப்படலாம். ஆனா, அது எம்புட்டு பெரிய கேப்மாரித்தனம் தெரியுமா?"

"எவன் இன்னிக்கு செய்யலை? என்கிட்ட பெருசா நியாயம் பேச வந்துட்டியே!"

"சரி... அப்ப நான் பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்ப வேண்டியதை அனுப்பிடுறேன். உன் போட்டோ அமார்க்களமா வரும். அப்ப அவங்கிட்ட உன் நியாத்தைச் சொல்லு."

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

“விருமாண்டி...”

“என்ன விருமாண்டி? போய் பணத்தை எடுத்துகிட்டு வாய்யா...”

“இப்படி அப்பப்ப வந்து சில்லரை சில்லரையா கேக்காம ஒரேடியா ஒரு தொகையைச் சொல்லிடு. தந்துடுறேன்.”

“அதுக்கு வேற ஆளப் பாரு. நீ என்னோட பொன்முட்டை போடுற வாத்து. நான் கேக்கும் போதெல்லாம் முட்டை போட்டுக்கிட்டே இருக்கணும் நாயக்கரே... வளவளன்னு பேசாம போய் பணத்தை எடுத்துகிட்டுவா...”

- அவன் அலட்சியமாக சொல்லிவிட்டு, எதிரில் மோடா மேல் கிடந்த பத்திரிகையை எடுத்து படிக்க ஆரம்பித்தான்.

நாயக்கருக்கும் வேற வழி தெரியவில்லை. உள்ளே சென்று ஐம்பதாயிரத்தை எடுத்து வந்து அவன் மேலே விட்டெறிந்தார்.

“மகாலட்சுமியை இப்படியா தூக்கி எறிவே? என் மேலே கோபம்னா என்கிட்ட நேரா காட்டு. ருவா என்ன பண்ணிச்சு?” - என்று அந்த நோட்டுக்கட்டை எடுத்து முத்தமிட்டபடியே அங்கிருந்து அகல ஆரம்பித்தான் அவனும்!

நங்கு நங்கு என்று தலையில் குட்டிக்கொண்டார் நாயக்கர். அவ்வளவு இயலாமை! அதன்பின் காலைப்பொழுது என்றுகூட பார்க்காமல் வீட்டில் ரகசியமாக அவர் நிர்வகித்து வரும் ‘மினி பாரு’க்குள் நுழைந்து ஒரு ‘பெக்’ அடித்து முடித்தார். அந்த அமில்ம் அடுத்து அவரை என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்தது.

அவரது தென்னந்தோப்பும், பம்புசெட் அறையும் நூபகத்திற்கு வந்தன. பொன்மேனியும் ஞாபகத்தில் மின்னி ண்ணடித்தாள்.

அடுத்த ஐந்தாவது நிமிடம் அவரது கார் றப்பட்டுவிட்டது!

தோப்பில் உள்ள பம்புசெட் அறைக்குள் பிரவேசித்தபோது பொன்மேனி தயாராகக் காத்திருந்தாள். பம்புசெட்

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

மோட்டாரிலேயே குளித்ததில் கூந்தல் ஒன்றோடொன்று ஒட்டாமல் ஷாம்பு விளம்பரக்காரி போல அவளைக் காட்டியது.

முதல் நாள் அவள் பேசிய எதுவும் துளி கூட ஞாபகத்திற்கு வரவில்லை. விருமாண்டி அந்த அளவுக்கு அவரை ஆக்கிரமித்து இருந்தான். அவருக்கு சரியாக போதையின் ஈர்ப்பு.

“பொன்மேனி...பரவாயில்லியே! தயாரா இருக்குறியே... நான் இப்படி காலையிலயே வருவேன்னு தெரியுமா உனக்கு...”

“நல்லா தெரியும்...”

“சபாஷ்... ஆமாம்... எப்படித் தெரியும்?”

“விருமாண்டின்னு ஒருத்தன் வெளியே வந்துட்டான்ல, நீங்க இனி நேரம் காலமெல்லாம் பாக்காம இங்கேதான் வருவீங்க...”

- அவள் விருமாண்டி பேரைச் சொன்னதுதான் தாமதம்- அவரது போதை ஜிவ்வென்று இறங்கத் தொடங்கியது.

“பொன்மேனி... உனக்கும், விருமாண்டியைத் தெரியுமா?” - உதறிக்கொண்டு கேட்டார்.

“தெரியுமாவா...? ஒருத்தனுக்கு முந்தி விரிச்ச ஒருத்தன் பொண்டாட்டியா- உத்தமியா இருந்த என்னை இந்த நிலைமைக்கு ஆக்குனவனாச்சே...”

“என்ன சொல்றே நீ...?”

“என்னத்த சொல்ல... உடம்பைக் கோவிலா நினைச்சு கும்புட்டவங்களும் நம்ம நாட்டுல உண்டு. அதை பல பட்டறையாக்கி பாடாபடுறவங்களும் உண்டு. அந்த வகையில் நீங்களும், என் புருஷனும் ஒண்ணுதான்.”

“என்ன சொல்றே பொன்மேனி... உனக்கு எல்லா விஷயமும் தெரியுமா?”

“தெரிஞ்சதாலதானே அஞ்சும், மூணும் எட்டுன்னு கணக்குப் போட்டு கச்சிதமா இங்கே வந்துருக்கேன்.”

“அப்படின்னா...?”

“அந்த நாய்க்கு கப்பம் கட்டினவங்கள்ல என் புருஷனும்

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

ஒருத்தர். அப்பதான் நீங்களும் அவன் வலையில் விழுந்து கப்பம் கட்டிக்கிட்டு இருக்கிறது தெரிய வந்துச்சு. அதுக்குள்ள ஒரு திருப்பம். அவனை ஒரு கொலை வழக்குல போலீஸ் பிடிச்சு உள்ளே போட்டுச்சு. என் வீட்டுக்காரரும் தப்பிட்டதா நினைச்சாரு. நீங்களும் அப்படித்தான் நினைச்சிருக்கணும்."

"உண்மைதான். ஆனா, இப்ப வெளிவந்து திரும்ப பால் கறக்கற மாதிரி காசைக் கறக்க ஆரம்பிச்சிட்டானே..."

"அந்தப் பால்காரனை சமாளிக்க ஒரு வழி இருக்கு. நேத்து நான் ஒரு விஷயத்தை பாதியில விட்டேனே... ஞாபகம் இருக்கா?"

"என்ன மனுஷரு நீங்க... இன்னுமா விஷயத்துக்கு உங்களால வர முடியல..."

"போதையில் எனக்கு ஒரு எழவும் புரியல... நீயே புரியற மாதிரி சொல்லிடு..."

அவளும் சொல்லத் தொடங்கினாள். சொல்லி முடித்த நிலையில் பரந்தாம நாயக்கர் முகத்தில் ஒரு புது வெளிச்சம்.

"பொன்மேனி... இதைத்தான் ஒரு கல்லுல ரெண்டு மாங்காணு சொல்றதா?"

"அதேதான்!"

"உனக்குத்தான் என்ன ஒரு முனை! ஆமா... அது எப்படி உனக்கு விருமாண்டி வெளியே வரப்போறது நேத்தே தெரியும்...?"

"நேத்து சொன்ன தீர்ப்புதான் இன்னிக்கு பத்திரிகையில் ந்துருக்குது. எங்க வழக்கு விஷயமா கோர்ட்டுக்கு போயிட்டு எங்கே இந்த விஷயத்தை நேரிலேயே பார்த்து தெரிஞ்சுக்கிட்ட ரகுதான் உங்களைப் பார்க்கறதுன்னு முடிவெடுத்தேன். அப்புக்கும் வந்தேன்.

உங்க தோப்பு காவக்காரன் என்னை 'அந்த மாதிரி' அம்பனைன்னு நினைச்சி- 'உள்ளே போய் இரு'ன்னான். க்கும் அது சவுகர்யமாப் போச்சு. இப்ப புரியுதா?"

பொன்மேனியின் பேச்சைக் கேட்டு பரந்தாம நாயக்கர் வயப் பிளந்துவிட்டார்.

"அப்ப நீ எனக்கு முந்தி விரிக்கறேன்னு சொன்னது...?"

"உங்களை வளைச்சுப் பிடிக்க சும்மா அப்படி சொன்னேன்."

"ஒருக்கா அதை மீறி நான் உன்னத் தொட்டுருந்தா..."

"என் காரியம் முடியற வரை இந்த உடம்பை நீங்க திங்க கொடுத்துட்டு, அப்புறமா என் புருஷன் போன வழியிலே போயிடுடறதுதான் நான் எடுத்திருந்த முடிவு."

இறுதியாக அவள் சொன்னது அவர் கண்களில் கண்ணீரை வரவழைத்துவிட்டது.

"இல்ல பொன்மேனி... நான் அவ்வளவு மோசமானவன் இல்லே. பொஞ்சாதி இருந்தா கண்டிப்பா. அவளோ போய் பல வருஷம் ஆச்சு. காசு பணத்துக்கும் பஞ்சமில்லை. சேருவோர் சேர்க்கையும் சரியில்லை. அதான் இப்படி ஆயிட்டேன். ஆனா, விருமாண்டி நல்லா பாடம் கத்துக் கொடுத்துட்டான்."

"அப்படித் தெரியலியே..."

"வேற எப்படித் தெரியுது?"

"அவன்கிட்ட பாடம் கத்திருந்தா இந்த பம்புசெட் அறைக்குள்ள நான் வர முடியுமா?"

"அது... அது..."

"மென்னு துப்பாமை தப்பை தப்புன்னு ஒத்துக்குங்க."

"ஆமா, தப்புதான்..."

"இனியாச்சும் அந்த ராமன் மாதிரி இருக்க முயற்சி பண்ணுங்க."

"அது மட்டும் அந்த விருமாண்டி கையிலதான் இருக்கு."

"நல்லதை நினைச்சு இறங்குங்க. நான் சொன்னது ஞாபகம் இருக்கட்டும்."

"நல்லா ஞாபகம் இருக்கு... இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை விட்டா நான் மானத்தோடயே வாழ முடியாது. அப்படி இருக்க... விடுவேனா...?"

“அப்ப முதல்ல அவனுக்கு தகவல் அனுப்புங்க. நாளைக்கு இந்த நேரம் நல்ல செய்தி நமக்கு வரணும்.”

“வருமா?”

“வரும்... வரணும்!”

- பொன்மேனி வலக்கையை உயர்த்தி குளுரைப்பது போல சொன்ன விதத்தில் நல்ல அழுத்தம்!

பொத்தென்று தன் முன் விழுந்த பரந்தாம நாயக்கரின் தோப்பு பத்திரத்தைப் பார்த்து ஒரு விநாடி இன்ப அதிர்ச்சிக்கு உள்ளானான் விருமாண்டி.

“இதோட மதிப்பு இன்னிக்கெல்லாம் முப்பது, நாப்பது லட்சம். சந்தேகமா இருந்தா நாலு பேர்கிட்ட கேட்டுக்க... பத்திரத்தையும் எடுத்து நல்லா பார்த்துக்க.”

“நாயக்கரே... எதுக்கு பீடிகை? விஷயத்துக்கு வாங்க. நான் என்ன பண்ணணும்?”

“விக்கிரமநாயக்கபுரம் நாயக்கர் மாளிகை பத்தி கேள்விப்பட்டு இருக்கியா?”

“பேய் பங்களாம்பாங்களே... அதா?”

“அதேதான்... ஆனா, அங்கே பேயெல்லாம் இல்லை. அல்லிக்கரை செங்கமலம்னு ஒரு குனியக்கார பொம்பளதான் இருக்கா...”

“அல்லிக்கரை செங்கமலம்... கேள்விப்பட்ட பேர் மாதிரி தெரியுதே...”

“முப்பது வருஷத்துக்கு முந்தி அவ ஆள் மயக்கி, இப்ப குனியக்காரி...”

“வயசான உடனே தொழிலை மாத்திக்கிட்டாளாக்கும்?”

“இருக்கலாம்... அவ தொழிலை மட்டும் மாத்திகலே. அந்த மாளிகையில் இருந்துகிட்டு ஊரையே ஏமாத்திகிட்டும் இருக்கா...”

“அவளை நான் போட்டுத் தள்ளணுமாக்கும்?”

“சரியா சொல்லிட்டே...”

“உங்களுக்கும், அவளுக்கும் அப்படி என்ன பகை?”

“என் குடும்பத்துக்கு குனியம் வைக்கப் போறாளாம்.”

“அப்படிப் போடு அருவானை... அதான் தோப்பே போனாலும் பரவாயில்ல, அவ போகணும்னு முடிவு எடுத்துட்டீரா...?”

“ஆமாம். அவளைப் போட்டுத் தள்ள உன்னால முடியுமா?”

“ஒரு பெரிய சொத்தே வரும்போது அவ என்ன... இன்னும் பத்துப் பேரை கூட போட்டுத் தள்ளுவேன்.”

“உன் வீறாப்பெல்லாம் அவகிட்ட வேகாது. அவ மிரட்டுற மிரட்டு கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. விக்கிரமநாயக்கர் பரம்பரையையே கருவறுத்தவ அவ. அந்த மாளிகையை யாரும் வாங்கவிடாம பண்ணிட்டு, அதே நேரம் அதை அனுபவிச்சுகிட்டும் இருக்காள்ளு கேள்வி.”

“யானைக்கு அங்குசம், மீனுக்கு வலை, குதிரைக்கு கடிவாளம். அந்த மாதிரி அவளுக்கு நான் நாயக்கரே...”

“அப்ப அதையும் பாக்கறேன். இப்பவே புறப்படு!”

“நான் புறப்படுறது இருக்கட்டும். காரியம் கச்சிதமா முடிஞ்ச பொறவு எனக்கு அல்லா கொடுத்துடமாட்டீங்களே...”

“அதான் என் போட்டோங்க உன்கிட்ட இருக்குதே. என்னால நினைச்சாலும் முடியுமா?”

“அப்படி போடு... பயம் இருந்தா சரி!”

“ஒரே பயம். அது நீயா மட்டும் தான் இருக்கணும். அவ பயம் கூடாது.”

“இருபத்தி நாலு மணி நேரம்தான். என்ன நடக்குதுன்னு பாருங்க...”

“சரி... எப்படி காரியத்தை முடிப்பே...?”

“கேக்கறதைப் பார்த்தா வழியையும் சொல்லுவீங்க போல இருக்குதே...”

“ஆமா... உன் முரட்டுத்தனமெல்லாம் அவகிட்ட வேகாது. நான் ஒரு வழி சொல்றேன். இதோ...” - அவர் பேச்சோடு பேச்சாக

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

தன் அருகில் ஒரு துண்டால் மூடிய நிலையில் இருந்த 'டைம் பாம்' ஒன்றை வெளியில் எடுத்து அவன் முன் வைத்தார்.

"டைம் பாமா?"

"ஆமாம்... விறுவிறுன்னு உள்ளே போய் வெச்சுட்டு வந்துடு. அவனை அழிக்க இது ஒண்ணுதான் வழி."

"அதுவும் சரிதான்!" - விருமாண்டி அதை ஆவலோடு எடுத்துக்கொண்டான்.

"பாத்து... துளிகூட காரியம் பிசகக்கூடாது!"

"பிசகறதா... பேய் மாளிகை தூள்தூளான விஷயம் காதுக்கு வருதா... இல்லையான்னு பாருங்க."

டைம்பாமுடன் புறப்பட்டவனைப் பார்த்து நிம்மதிப் பெருமூச்சுவிட்டார்.

அவன் விலகவும்- பொன்மேனி வெளிப்பட்டாள்.

"பொன்மேனி... எப்படி?"

"பின்னாலேயே போங்க. மாளிகைக்குள்ள அவன் போன உடனேயே டைம்பாமோட போயிட்டான்னு மட்டும் காவக்காரன்கிட்ட சொல்லுங்க. அப்புறம் பாருங்க..."

"காவக்காரன் அந்தச் செங்கமலத்தோட கையாளா?"

"கையாளாவா... அவன்தான் அவளுக்கு எல்லாம். அந்த அளவு விசுவாசியான அவனையே- வசியப்படுத்தி வெச்சுருக்கா..."

"அதுசரி... இவ்வளவு தெரிஞ்ச நீ எப்படி கவுண்டரை அங்க போக விட்டே?"

"தப்பு நாயக்கரே... என் புருஷன் போனதால்தான் இவ்வளவும் தெரியவந்துச்சு. தன்னாலசெத்தவங்கநிஜமாலுமேமண்ணுக்கடியில் போயிட்டாங்களா இல்லையான்னு பார்க்கறதுக்காகவும், அவங்க ஆவியையும் வசப்படுத்தி பிடிக்கவும்தான் அவ சுடுகாட்டுக்கே வந்துருக்கா.

சுருக்கமா சொன்னா என் புருஷன் சமாதிக்கு நான் பால் ஊத்த போய்தான் இவ்வளவு விஷயத்தையும் தொட்டுத் தொட்டு தெரிஞ்சுகிட்டேன்."

"கவலையை விடு... என்னையும், உன்னையும் மலையா அழுத்திக்கிட்டு இருக்கற ஒரு விஷயம் இன்னியோட தீரப்போகுது. நானும் புறப்படுறேன்."

- பரந்தாம நாயக்கரும் பின்னாலேயே புறப்பட்டார்!

விக்கிரமநாயக்கபுரம் நாயக்கர் மாளிகை முன்னால் நின்றுகொண்டிருந்தான் விருமாண்டி.

சிங்கராயனை அழைத்து- அவனிடம் சாவி கேட்டு உள்ளே போய்ப் பார்ப்பதெல்லாம் அசட்டுத்தனமாய் அவனுக்குத் தோன்றியதோ என்னவோ?

சிங்கராயன் நிச்சயம் அல்லிக்கரை செங்கமலத்தின் கையாளாகத்தான் இருக்க வேண்டும். எனவே, அவனுக்குத் தெரிகிற மாதிரி நுழைந்தால் உள்ளே இருக்கும் செங்கமலம் எச்சரிக்கை அடைந்து ஜெகஜால வேலைகளை காட்டுவான் என்பதால் ஓசைப்படாமல் நுழைவதுதான் சரி என்று ஒருவேளை அவன் நினைக்கிறானோ?

ஓசைப்படாமல் அவனைப் பின் தொடர்ந்து வந்திருந்த பரந்தாம நாயக்கரோ ஒரு பருத்த தூங்குமுஞ்சி மரத்தின் பின்னால் நின்றுகொண்டே- அடுத்து அவன் என்ன செய்யப்போகிறானோ என்று பார்த்தப்படியே இருந்தார்.

அவன் சிங்கராயனைச் சந்திக்காமல் நேராக வந்து நின்றுகொண்டிருப்பதே அவருக்கு பெரிய கேள்விக் குறியாகத்தான் இருந்தது.

அவனது கையில் ஒரு சால்வை!

அதில்தான் 'டைம்பாம்' இருந்தது.

மேலே கத்தரிக்காய், வெண்டைக்காய் என்று காய்கள் இருந்தன. யாருக்கும் சந்தேகம் வரக்கூடாது என்பதற்காக அவனாய் செய்துகொண்ட ஏற்பாடு.

மாளிகையோ எந்த அரவமுமின்றி 'ஹோ'வென். காட்சியளித்தது. நல்ல உச்சி வேளை!

சூரியன் மட்டும் எந்த மேகத் தடுப்புமின்றி விருமாண்டினை

பார்த்தபடி அனல் கக்கினான்.

பரந்தாம நாயக்கர் நிலை கொள்ளாதபடி தவித்துக்கொண்டிருந்தார்.

அவனோ அந்தச் சால்வையை அருகில் தழைத்திருந்த பார்த்தினியப் புதரில் கொண்டு போய் மறைவாக வைத்தான். பின்னர், இடுப்பு மடிப்பில் இருந்த பொடி டப்பாவை எடுத்து ஒரு உறிஞ்சு உறிஞ்சிக்கொண்டான்.

அப்படியே திரும்பி நடந்தான்!

அதுவும் பரந்தாம நாயக்கர் ஒளிந்தபடி இருக்கும் தூங்கு முஞ்சி மரத்தைப் பார்த்தபடி...

நாயக்கர் வியர்க்க ஆரம்பித்தார்.

அவன் எதார்த்தமாய் வேறு எதற்காகவாவது இந்தப் பக்கம் வருகிறானா... இல்லை நான் வந்திருப்பது தெரிந்துதான் வருகிறானா என்பதுதெரியாமல் குழம்பியவர்- அவன் பார்வையில் பட்டுவிடாதபடி மரத்தண்டின் பின்னால் அப்படியே மறைந்து மறைந்து அவன் அருகே வரவும்... பார்வையில் படாதபடி ஒளிந்து நிற்குகொண்டார்.

வந்து நின்றவன் மரத்தின் அடியில் திடீரென்று உட்கார்ந்தான். சட்டை பாக்கெட்டில் இருந்து ஒரு பீடியை எடுத்து பற்ற வைத்தான். புகைவிடத் தொடங்கினான். அவனது நடவடிக்கை துளி கூட புரிந்துகொள்ள முடியாதபடி மிக வித்தியாசமாக இருந்தது.

நாயக்கரிடமும் இதயம் தாறுமாறாக துடித்தபடி இருந்தது. பீடி ஒரு பாதி முடிந்த நிலையில் அதை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு தூங்கி எறிந்தான். பிறகு, கைகளை பரபரவென்று தேய்த்துக்கொண்டான்.

நாயக்கர் 'பக் பக்' என்று துடித்துக்கொண்டே இருந்தார். பிறகு, எழுந்தவன்- மாளிகை நோக்கி திரும்பவும் நடப்பது போல நடந்தான்.

சில அடிகள்தான் நடந்திருப்பான்.

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

சட்டென்ற நின்றவன் படுவேமாய் திரும்பினான். அவன் அப்படித் திரும்புவான் என்பது தெரியாதபடி எட்டிப் பார்த்த பரந்தாம நாயக்கர்- அவன் திரும்பிப் பார்க்கவும் ஆடு திருடிய கள்ளனைப் போல முழித்தார். அவனோ மெல்ல... மிக மெல்ல சிரிக்கத் தொடங்கினான்.

பரந்தாம நாயக்கருக்கு அவன் அப்படிச் சிரித்தால் என்ன அர்த்தம் என்பது தெரியும்.

"அது... அது... நீ உள்ற போய் கலக்கப் போறதைப் பார்க்கத்தான் பின்னாலேயே வந்தேன்... வேற ஒண்ணுமில்லே" என்றார், வழிந்தபடி.

"அப்படி வந்த ஆள் எதுக்கு என்னயப் பாத்து ஒளியணும்?"

"அது...அது..."

"எமகாதகன்யா நீ... எப்ப இந்த விஷயத்தை நீ என்கிட்ட ஒப்படைச்சியோ அப்பவே இந்த மாளிகையோட வரலாறு அம்புட்டையும் நான் கறந்துட்டேன். டைம்பாமோட உள்ற நான் போவேன்... நீ அந்தக் காவக்காரனைப் பார்த்து உசுப்பேத்தி உடுவே. உடனே அவன் பதறிப்போய் உள்ளாற தகவல் தருவான். அங்கே எனக்கு நடக்க வேண்டியது நடக்கும். நான் கொண்டு போன 'பாம்' என்கிட்ட இருக்கற இன்னொரு 'ரிமோட்' டால வெடிக்கும். இதுதானே உன் திட்டம்?"

- அவரது திட்டத்தை அப்படியே விவரித்தவனை மிரளமிரளப் பார்த்தார் நாயக்கர்.

"என்ன... எப்படி எனக்கு இதெல்லாம் தெரியுமனு பார்க்குறியா?"

- அவரும் 'ஆமாம்' என்கிற மாதிரி பார்த்தார்.

"அங்கதான் இந்த விருமாண்டியை சரியா புரிஞ்சுக்கல. நீ தடுக்குல பாஞ்சா நான் கோலத்துலேயே பாயறவன். இப்பதான் உனக்கு 'சிரிமினல்' புத்தி தொடக்கம். ஆனா, என்வரைல அது தொடருது. புரியுதா...?"

"சரி... இப்ப என்ன பண்ணப்போறே, அதைச் சொல்லு."

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

“வேடிக்கையைப் பாரு...”

- கையை சொடுக்கிக்கொண்டே நடந்தவன், மாளிகையின் கிராதிக்கதவின் வேல்கம்பு உருவப்பட்டிருந்த இடைவெளிக்குள் நுழைந்து- விறுவிறுவென்று நடக்க ஆரம்பித்தான்.

இலைதழை, சருகுகள் இவன் காலடி பட்டு சப்தம் எழுப்ப- சில ஓணான்கள் அவனது வேகம் பார்த்து அங்கும் இங்குமாய் ஓடி- அப்புறம் தன் முன்னிரண்டு கால்களை உயர்த்தி வேடிக்கை பார்த்தன.

முகப்புக் கதவை அடைந்தவன்- கதவுப் பூட்டை தன் வசம் உள்ள விநோதமான கம்பி ஒன்றைக் கொண்டே திறந்தான்.

அப்படியே திரும்பியும் பார்த்தான்.

பரந்தாம நாயக்கர் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார்.

அந்தக் காவக்காரனுக்கு தகவல் கொடுத்துடாதீங்க. டைம்பாமெல்லாம் வீண்... என்ன பண்ணுறேன்னு பாருங்க” என்றவனாய் உள்ளே நுழைந்தான். கண்ணைவிட்டும் மறைந்தான்.

நொடிகள் கரைய ஆரம்பித்தன.

அவை அறுபதை எட்டி- முதல் நிமிடமும் கழிந்தது.

அடுத்து இரண்டு... மூன்று... நான்கு... என்று வரிசையாக நிமிடங்கள் கழியவும்- நாயக்கரால் நிலைகொள்ள முடியவில்லை.

அதே நேரம் உள்ளே இருந்து ஒரு பெண் வெளியே வந்தாள். படுஇயல்பாக வந்தவள்- நாயக்கரையும் நெருங்கினாள்.

“உங்களை அண்ணன் உள்ளே கூப்பிட்டுச்சு...”

“அண்ணனா?”

“அதான் விருமாண்டி அண்ணன்.”

“அவன்... அவன்... உளற?”

“உளறதான் இருக்கு.... அதுக்கு ஒண்ணும் ஆகலை. எதுவும் ஆகவும் ஆகாது. ஏன்னா... இந்த மாளிகையில் பல வருஷமா இருக்கறதே அதுதானே?”

அந்தப் பதில் பரந்தாம நாயக்கரின் இதயத்தையே சுட்டை விரல் நகத்தால் ஒரு கிள்ளு கிள்ளுகிற மாதிரித்தான் ஆக்கியது.

“நீ... நீ சொல்றதெல்லாம் நெசமா?”

“உளற வாங்க தெரியும்...”

“நான்... உள்ளாரையா... அவனை வெளியே வரச் சொல்லேன்.”

“அஞ்சு நிமிஷம்தான்... நீங்க உள்ளார வாராட்டி இந்த ‘டைம்பாம்’ வெடிச்சு நீங்க சிதறிடுவீங்கன்னு அண்ணன் சொல்லச் சொன்னாரு...”

அந்தப் பதிலின் கொடூரம் அவரை உள்ளே தள்ளியது. பயமும், நடுக்கமுமாய் நடந்தார். உள்ளேயும் நுழைந்தார்.

பளிச்சென்ற மைதானம் போன்ற ஹாலுக்குள் போனபோது பெரிய ஆச்சரியம் காத்திருந்தது.

உள்ளே தடிதடியாய் ஆட்கள்!

ஊஞ்சல் ஒன்றில் அல்லிக்கரை செங்கமலம் அழகாய் சுருட்டு பிடித்தபடி- முழு பெண்கதந்திரம் பெற்றுவிட்ட ஒருத்தியா...

அவளது காலடியில் அமர்ந்த நிலையில் பீடி பற்ற வைத்துக்கொண்டிருந்தான் விருமாண்டி. பரந்தாம நாயக்கர் வரவும் திரும்பினான். பார்த்ததும் சிரித்தான்.

சிரிப்பா அது?

அந்த ஹாலில் அவனது சிரிப்பின் சத்தம் மிக மோசமான எதிரொலியாக விளங்கியது.

ஒரு வழியாக அவனுக்கு மூச்சிரைக்கவே சிரிப்பும் அடங்கியது.

“என்ன நாயக்கரே... ஒண்ணும் புரியலேல்ல?”

அவ்வே அந்தக் கேள்வியையும் கேட்டான்.

“இது எங்கக் கோட்டைய்யா... ஒட்டு மொத்த தமிழ்நாட்டுல தூக்குத் தண்டனையில் இருந்தும், ஆயுள் தண்டனையில் இருந்தும் தப்பி ஓடி வந்த கைதிங்கள்ல இருந்து, அப்பப்ப அங்கங்க குண்டு

வைக்கற தீவிரவாதிங்க வரை அம்புட்டு பேரும் இங்கேதான் இருக்காங்க.

உங்களை எல்லாம் காப்பாத்த போலீஸ், சட்டம்-ஒழுங்குன்னா... எங்களைக் காப்பாத்த பேய்-பிசாசுங்க... அதுங்க உருவாக்கற பயம்தான் பிரதான காரணமே!

இங்க நாங்க ஒத்துமையா, சந்தோஷமா இருக்கிறோம். இன்னிக்கு நேத்திக்கு இல்ல... முப்பது வருஷமா. எல்லாம் செங்கமலத்தக்கா போட்ட பிச்சை!

ஒளியத் தெரியாதவன் தலையாரி வீட்டுல ஒளிஞ்ச மாதிரி, நீ என்கிட்டேயே வந்து- என் கைலயே டைம்பாமையும் கொடுத்திருக்கியே... உனக்கு எவ்வளவு தில் இருந்திருக்கணும்...?"

அவன் கேட்ட விதமே ஒரு மாதிரி இருந்தது. நாயக்கர் அப்படியே நெஞ்சைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டார்.

"சும்மா சொல்லக்கூடாது... ஊரே இங்கே நடக்கற சாவுங்களுக்கும், பயங்கரத்துக்கும் இந்த மாளிகையோட முதலாளியா இருந்து, ஒழிஞ்சானே விக்கிரம நாயக்கன்... அவன் பொண்டாட்டி பங்கஜ மீனாட்சிதான் காரணமனு நினைச்சுக்கிட்டிருக்கு. அவளோட பொண்ணுங்க அஞ்சும் இங்கே தூக்குல தொங்கிட்டு- இங்கேயே அவ சுத்திச் சுத்தி வந்துகிட்டு இருக்கறதா நினைக்குது.

ஆனா, அது உண்மை இல்லேன்னு கண்டு பிடிச்சா பார் ஒருத்தி. அங்கதான் அக்கா கொஞ்சம் 'ஸ்லிப்'பாயிட்டா. இல்லக்கா?

- விருமாண்டி இப்போது செங்கமலம் பக்கம் பேச்சோடும், கேள்வியோடும் திரும்பினான்.

"அவ புத்திசாலிதா... இங்கே என்னைப் பார்த்துட்டதும் புருஷன் அதை அவகிட்ட சொல்லிட்டுத்தான் செத்திருக்கணும். ஆனா, அவன் சொன்னான்னு சொல்லாம தான் கண்டுபிடிச்சதா சொல்லி இவனை அவ தயார் படுத்தி இருக்காப் பாரு... அங்கதான்

அவளோட புத்திசாலித்தனம் இருக்கு.

சரி, வளவளன்னு பேசிக்கிட்டு இருக்காம இந்த ஆளுக்கும் 'எலெக்ட்ரிக் ஷாக்' கொடுத்து சக்கையாக்கி தூக்கி வெளியே எறி. நிஜமாலுமே இங்கே பேயும், பிசாசும் தாண்டவமாடுறதாதான் இனியும் எல்லோரும் நினைக்கணும்."

"ஆனா அவ நினைக்கமாட்டாளே..."

"உயிரோட இருந்தால்ல நினைக்கறதுக்கு...?"

"அப்படின்னா...?"

"தென்னந்தோப்புல அவ இந்த நொடி தூக்குல தொங்கிட்டு இருப்பா... நம்ம ஆளுங்க தொங்க விட்டிருப்பாங்க."

- செங்கமலம் சொல்லிவிட்டு சுருட்டை வேகமாக ஒரு இழு இழுத்தான்.

"அக்கா... நீ ஆனாலும் 'ஸ்பீடு'க்கா."

- விருமாண்டியும் உற்சாகமாய் எகிறினான்.

பரந்தாம நாயக்கர் மயக்கத்தின் விளிம்பில் இருந்தார். அப்பொழுது ஒரு அதிசயம் போல அங்கே பொன்மேனி நுழைந்துகொண்டிருந்தான். அவன் கையில் அந்த 'டைம்பாம்'. அவனை அங்கே பார்த்த விருமாண்டியும், செங்கமலமும் பீதியோடு ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொள்ளும்போதே- "நாயக்கரே... நீங்க வெளியே போங்க" என்றாள் பொன்மேனி.

"ஆய்ய்..." சிறிக்கொண்டு கிளம்பப் பார்த்த ஒருவன்- எதிரே டைம்பாமின் பட்டனை அழுத்துவது போல ஒரு தோற்றம் கொடுக்கவும்- அவன் அப்படியே ஜகா வாங்கினான்.

"போங்க நாயக்கரே... ஓடுங்க. இன்னும் ஒரு நிமிஷம்தான். இந்த மாளிகையே சுக்கு நூறாகப் போகுது. வெளியேயும் போலீஸ் வருது. தைரியம் இருந்தா இவங்க வெளியே ஓட்டும்."

- அவன் சொன்னது அவர்களை விதிர்க்க வைத்துவிட்டது.

"அக்கா... என்னக்கா இது? தூக்குல தொங்கிட்டு இருப்பானே... டைம்பாமோட வந்து நிற்காளேக்கா..."

ராணிமுத்து டிசம்பர் 16, 2010

“அதாண்டா எனக்கும் புரியலே...”

- விருமாண்டியும், செங்கமலமும் ஒருவருக்கொருவர் அலமலந்து போகும்போது- பரந்தாமநாயக்கர் உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு வெளியே ஓட ஆரம்பித்தார்.

வாசலுக்கு வந்து, போர்டிகோ பாகத்தில் இறங்கி, கிராதிக்கதவு நோக்கி அவர் ஓடியபோது- பயங்கர வெடிச் சப்தம் கேட்டது. நின்று திரும்பிப் பார்த்தவர் எதிரே ஒரே புகை மண்டலம்.

ஒரு விநாடி ‘ஐயோ பொன்மேனி’ என்று அவர் அடிமனசிலும் ஒரு ஓலம் எழுந்து அடங்கியது.

எல்லாம் முடிந்து களைத்துப் போய் தென்னந்தோப்புக்குள் நுழைந்தவர்- பம்புசெட் அறை நோக்கிதான் நடந்தார். நாயக்கர் மாளிகையில் ‘டைம்பாம்’ வெடித்ததைத் தொடர்ந்து ஊரே திரண்டு வந்து பார்த்ததும், காரணம் புரியாமல் பேசிக்கொண்டதெல்லாம் ஒரு கனவு போலத்தான் இருந்தது. நல்லவேளை... போலீஸ் வரும்முன் அவர்கள் விசாரணை வளையத்தில் சிக்காதபடி தப்பி வந்ததே ஒரு பெரிய சாதனையாகத்தான் இருந்தது.

பொன்மேனி எப்படி அங்கு வந்தாள் என்பது மட்டும் விளங்கவே இல்லை.

விருமாண்டி என்கிற ஒரு ‘பிளாக் மெயில்’ரிடம் இருந்து தப்பித்துவிட்ட சந்தோஷம் ஒருபுறம் அவரை ஆக்கிரமித்தாலும், பொன்மேனியை இழந்துவிட்ட துயரம் இப்போதைக்கு எந்த கொண்டாட்டமும் வேண்டாம் என்பது போல அவரை அடக்கி இருந்தது.

எப்படியோ பேய்-பிசாசு என்று முப்பது ஆண்டுகளாக மிரட்டி வந்த ஒரு பொய்யான விஷயம் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டது.

அதுவும் பொன்மேனியால்...!

- நினைப்போடு ‘பம்புசெட்’ அறைக் கதவைத் திறந்தவருக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது.

உள்ளே பொன்மேனி தூக்கில் தொங்கினாள். பேயும், பிசாசும் பொய் என்றாக்கிய அதே பொன்மேனிதான் தூக்கில்

தொங்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

‘அப்படியானால் அங்கே வந்தது அவளது ஆவியா...?’

நினைக்கும்போதே மயக்கமாய் வந்தது பரந்தாம நாயக்கருக்கு!

எது நிஜம்?

(முற்றும்)

குழந்தை

முதல் நடிகை

உலகில் முதன் முதலில் நடிகைக்கு சிலை வைத்தது யாருக்குத் தெரியுமா? தமிழ் நடிகையான ருக்மணி தேவிக்கு இலங்கையில் கொழும்பு விமான நிலையத்திற்குச் செல்லும் பாதையில் சிலை வைத்திருக்கிறார்கள்.

-எம்.எஸ்.மயில்,
சுத்தான்குளம்.

★ நட்போடு வளர்த்து வந்தால், உலகத்தை நேசிக்கிறது.

★ புகழப்படும் குழந்தை, பிறரை மெச்சக் கற்றுக் கொள்கிறது. குறை கூறி வளர்க்கப்படும் குழந்தை, வெறுக்கக் கற்கிறது.

★ நேர்மையோடு வளரும் குழந்தை, நியாயத்தைக் கொள்கிறது.

★ அடக்கி வளர்க்கப்படும் குழந்தை, சண்டையிடக் காத்திருக்கிறது.

★ கேலி செய்யப்படும் குழந்தை, வெட்கத்தோடு வாழ்கிறது.

★ ஊக்குவிக்கப்படும் குழந்தை, மன உறுதி பெறுகிறது. அவமானத்துடன் வளரும் குழந்தை, நாளை வில் குற்றவாளியாகிறது.

-பாலு, சென்னை.